ufo-nyt

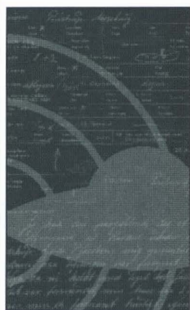
SUFOI ©
49. årg. 2007 4. kvartal Nr. 4

Hvor står vi i dag?

50 års jagt på sandheden

Fra blåøjet naivitet til lærende organisation

SÆRNUMMER

Forsideillustration:
Christian Bach Andersen

Bagsidefoto:
I 1975 skulle Irma have lavet et foto af sit varelager på Amager. Netop da fotografen tog det første billede, så han et lysglimt på himlen. Han var bange for, at lyset havde ødelagt billedet, så han tog tre billeder mere. Da filmen var fremkaldt, opdagede fotografen noget mærkeligt på det første billede. Mange eksperter har set på billedet, men der er endnu ikke fundet en god forklaring på, hvad det er, man kan se i øverste højre hjørne. (Foto: Bjarne Hunneche)

Indhold

Dette nummer af *UFO-Nyt* er et særnummer (ISBN 978-87-87628-92-1), som kan bestilles på kuponen side 23.

Skandinavisk UFO Information

SUFOI
Postboks 95, DK-6200 Aabenraa
giro 9 11 77 25

Elektronisk post til SUFOI:
Du kan kontakte flere af SUFOI's repræsentantskabsmedlemmer på vores hjemmeside: *www.ufo.dk*
E-mail: *info@sufoi.dk*

SUFOIs formål og ledelse:
Se side 3

De i UFO-Nyt offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af ufoforskningen i dens forskellige former, uden at SUFOI nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at foreningen hæfter for de fremsatte meninger.

Ansvarshavende redaktør:
Kim Møller Hansen

Redaktionel medarbejder:
Ole Henningsen
e-mail: *oleh@post1.tele.dk*

Tegnere tilknyttet UFO-Nyt:
Henrik Klinge Pedersen og Bo Møller Hansen

Produktion:
Tryk: Glumsø Bogtrykkeri A/S - 57 64 60 85

Annoncer:
Redaktionen modtager gerne reproklare annoncer på produkter, der vedrører bladets emnekreds. Nærmere oplysninger fås ved henvendelse til bladets redaktør.

Artikler:
Redaktionen modtager gerne artikler. Send os først et brev og fortæl, hvad du har lyst til at skrive om, så du ikke bruger tid på en helt færdig artikel, som vi måske ikke kan bruge. Da bladet udgives af en forening med begrænsede ressourcer, kan vi ikke udbetale honorarer for offentliggjorte artikler.

Udgivelsestidspunkter 2008:
I 2008 udkommer UFO-Nyt 15. februar, 16. maj, 15. august og 14. november.

Abonnement:
UFO-Nyt udkommer med 4 numre årligt på hver 24 sider. Abonnementsprisen for 2008 er kr. 297,00. Beløbet indbetales på giro 9 11 77 25 til SUFOI, Postboks 95, 6200 Aabenraa.

UFO-Nyt kan fremsendes i kuvert mod en merpris på kr. 70,00 (i alt kr. 367,00). Denne kuvertservice er obligatorisk for Grønland, Færøerne og alle øvrige lande.
Ønsker man at sikre sig mod fremtidige prisstigninger, kan vi tilbyde et 5 års abonnement (2008-2012 incl.) for kr. 1.485,00. Med kuvertservice bliver prisen kr. 1.835,00.

Adresseændringer:
Adresseændringer bedes hurtigst muligt meddelt direkte til SUFOI's medlemsarkiv:
Jan Hansen, Postboks 95, 6200 Aabenraa.

Hvor intet andet er nævnt, er de bragte illustrationer fra SUFOI Picture Library.

UFO-Nyt udgives af Skandinavisk UFO Information (SUFOI) ○ Postboks 95 6200 Aabenraa ○ tlf. 70 20 11 22
SUFOI reg. nr. 3148/3149 ○ ISSN 0049-4976

Skandinavisk UFO Information
SUFOI
Postboks 95, 6200 Aabenraa

Formål
1) SUFOI er en forening, der har til formål at bidrage til forståelsen af ufofænomenerne ved indsamling og bearbejdning af kildemateriale (observationsberetninger, forsøgsresultater, bøger m.m.), samt at udbrede kendskabet til emnet ved publikationer, foredrag og anden udadvendt virksomhed.

2) Det er SUFOI's opfattelse, at kildematerialet udgør et vigtigt grundlag for undersøgelser og oplysningsarbejde ud fra en seriøs og kritisk synsvinkel.

3) Da fænomenerne endnu er uopklarede, ønsker SUFOI ikke at fremhæve eller afvise nogen bestemt teori om deres art eller oprindelse.

Ved et ufofænomen forstår vi en beretning om et himmelfænomen, hvis væsentligste kendetegn er, at det selv efter en nøje undersøgelse foretaget af kompetente personer, ikke kan forklares som værende et kendt fænomen.

SUFOI ledes af repræsentantskabet.

Formand
Kim Møller Hansen, Eilekiersvej 14, Benløse, 4100 Ringsted.

Områdeansvarlige

Rapportarbejde
Toke Haunstrup, Skippingevej 25, Særslev, 4460 Snertinge. 59 26 89 79-13.

Udgivelser
Kim Møller Hansen

Informationsarbejde
Peter Nørgaard, Solbakkevej 69, 8600 Silkeborg. 86 82 64 02.

Hjemmeside
Flemming O. Rasmussen, Rugmarken 2, 8520 Lystrup. 86 22 53 24.

Øvrige repræsentantskab

Per Andersen (regnskabsafdeling), Jyllingevej 111, 2720 Vanløse. 38 71 96 64.

Jan Hansen (ekspedition), Postboks 95, 6200 Aabenraa.

Ole Henningsen, Duegård, Højrebyvej 59, 4920 Søllested. 54 94 11 69.

Henrik Klinge Pedersen, Købmagergade 59, 1., 1150 København K.

Bo Nielsen, Søndermarken 1, 8752 Østbirk. 86 28 31 91.

Inge Svane, Langelinie 102, 5230 Odense M

Lars Thomas (konsulent), Ægirsgade 49, 3.th., 2200 København N. 35 83 84 81.

Dette har vi lært af 50 års rapportarbejde

AF KIM MØLLER HANSEN

Et halvt århundrede er gået, siden Skandinavisk UFO Information (SUFOI) blev dannet, og arbejdet med at indsamle beretninger om observationer af ufoer begyndte. Siden da har SUFOI undersøgt adskillige tusinde rapporter gennem et ihærdigt og ofte møjsommeligt arbejde, der – i lighed med de øvrige aktiviteter i SUFOI – har været båret af en frivillig og ulønnet indsats fra en bred kreds af personer.

I de første år var arbejdet med rapporterne karakteriseret ved nybegynderens entusiastiske – men på mange måder også uerfarne – engagement, og andelen af uopklarede sager var høj. Men takket være de praktiske erfaringer fra rapportarbejdet blev SUFOI med årene bedre til systematisk at undersøge folks observationer og forklare dem som kendte fænomener. Gradvist etableredes også en viden om de mange forhold, som kan spille observatører et puds og få dem til at tro, at de har set ufoer.

Gennem arbejdet med at indsamle og undersøge folks usædvanlige oplevelser af himmelfænomener har SUFOI således opbygget en erfaring og viden, som ikke har sin mage i Danmark. Det er denne viden og erfaring, som danner grundlaget for Toke Haunstrups bog "50 år med ufoer", og som er baggrunden for dette særnummer af *UFO-Nyt*.

Ideen til bogen "50 år med ufoer" opstod oprindeligt som en strøtanke på et af SUFOI's repræsentantskabsmøder i slutningen af 1990'erne. Baggrunden var en erkendelse af, at SUFOI gennem nogle år havde haft vanskeligt ved at opretholde rapportarbejdet pga. en faldende interesse blandt medlemmerne for at engagere sig aktivt i dette. Dermed var der fare for, at den erfaring, som var opbygget gennem 50 år, kunne gå tabt. En stor del af denne erfaring var aldrig blevet dokumenteret på en systematisk måde, men lå så at sige i rapportoptagernes hoveder og udgjorde en integreret del af det praktiske rapportarbejde.

I 2002 tilbød Toke Haunstrup SUFOI's repræsentantskab at påtage sig opgaven med at sammenfatte hovederfaringerne fra rapportarbejdet i en udgivelse i forbindelse med SUFOI's 50 års jubilæum i 2007.

Erfaringerne fra rapportarbejdet bygger i høj grad på de observationer, hvor det er lykkedes SUFOI at identificere det observerede. Dette skyldes først og fremmest, at det i disse sager er muligt at sammenholde observatørernes mundtlige eller skriftlige beretninger med viden om det observerede fænomens "faktiske" udseende. Dermed får man indblik i de processer og forhold, som kan påvirke observatørers oplevelser, og som kan medvirke til at gøre dem besynderlige.

De fleste af sagerne i "50 år med ufoer" – og dermed også i dette særnummer af *UFO-Nyt* – er således opklarede sager, hvilket måske vil skuffe nogle af de læsere, som er specielt interesserede i de uopklarede observationer. Man skal dog være forsigtig med at betragte de opklarede sager som mindre interessante end de "ægte" ufo-observationer, da mange af de forhold, som kan gøre de opklarede sager endog meget besynderlige, i lige så høj grad kan optræde i forbindelse med de uopklarede hændelser. Ignorerer man derfor erfaringerne fra de opklarede sager, mister man en vigtig del af forklaringen på det komplekse fænomen, som i daglig tale går under navnet "ufoer".

Nærværende særnummer af *UFO-Nyt* er en kort og populær sammenfatning af bogen "50 år med ufoer", og er skrevet af journalist Per Borgaard, der om nogen kender SUFOI og ufoernes historie i Danmark.

❑

50 års jagt på sandheden

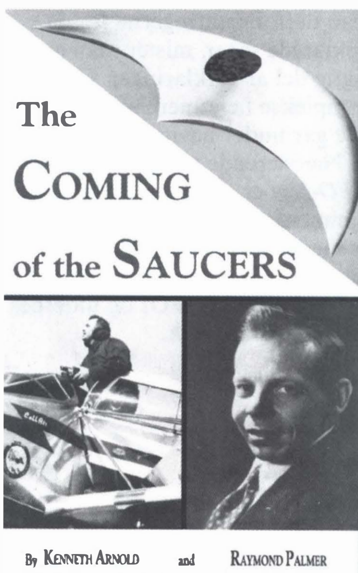
Fra venusianske åbenbaringer til jordisk slid for at finde facts om ufoer i en høstak af sansebedrag, fejltolkninger, misforståelser – og nu og da løgne. Sådan startede det ...

AF PER BORGAARD

Hvad er sandhed? Det spørgsmål har SUFOI kæmpet med i 50 år. Vi kom sent med i slagsmålet. Det er jo det basale spørgsmål under al religiøs søgen og al videnskabelig forskning. Man kan altid svare som Pilatus i Johannes-evangeliet, hvor landshøvdingen affærdiger Jesus med et ironisk "hvad er sandhed?" og går ud for at sælge de rasende jøder en "acceptabel sandhed". Det kostede Jesus livet og reddede terroristen Barrabas. Pilatus var faktisk postmoderne, for han opgav at finde en egentlig sandhed. Den holdning er udbredt i dag: "Det er sandt, hvis det er sandt for dig."

Men det passer bare ikke. Det giver "ufo-sagen" også fremragende eksempler på.

Den amerikanske brandbekæmpelsesekspert Kenneth Arnold spekulerede ikke i de baner, da han ved tretiden den 24. juni 1947 så ni flyvende objekter nær Mount Rainier i USA. Han tjekkede, at det ikke var spejlinger i flyvinduerne og undrede sig over deres fart og form – otte runde og én halvmåne. Da han beskrev dem, sagde han, at de "fløj, som tallerkener slår smut over en vandflade."

Begrebet "flyvende tallerkener" var født. At de senere blev omdøbt til *uidentificerede flyvende objekter* – ufoer – ændrede ikke den grundlæggende gåde.

Folk, der tolker ufoerne religiøst, opfatter i dag Arnolds observation som en "ur-myte". Mere jordnære sjæle fandt hurtigt snesevis af rapporter fra Anden Verdenskrig om lysende foo-fighters, der skræmte krigspiloter på begge sider. Andre, der gravede i gamle krøniker, fandt talrige beskrivelser af sære flyvende fænomener – måske startende med profeten Ezekiels ufo ved floden Kebar 592 år før Kristus. Eller, endnu tidligere, skystøtten, der førte israelitterne ud af Egypten.

I Danmark blev ufo-studiet i 1950'erne taget op af flyverløjtnant H.C. Petersen på Flyvestation Skrydstrup. H.C., som han kærligt blev kendt overalt, havde læst, at amerikanerne havde droppet al ufo-efterforskning, fordi der ikke var hold i observationerne. Så kom han på videreuddannelse i USA og opdagede, at Project Blue Book stadig samlede ufo-data. Han følte sig ført bag lyset og reagerede med sønderjysk stædighed: Han ville finde sandheden.

Det førte H.C. Petersen til amerikaneren George Adamski, selvlært filosof og medhjælper i en restaurant ved vejen op til Mount Palomar-observatoriet. Adamski havde én fordel: Han havde selv snakket med en ufo-pilot ved navn Orthon ude i en amerikansk ørken. Orthon – blond, langhåret (15 år før det blev moderne) og iført skidragt i ørkenvarmen – havde røbet, at ufoerne var rumskibe fra bl.a. Venus.

Normalt holdt rumfolk sig fra Jorden (et reservat, hvor forbrydere og andre retarderede fra mange kloder blev genfødt for at repetere lektien, til de blev klogere). Men atombomberne i Japan i 1945 og de to supermagters nye brintbomber truede hele solsystemet – ifølge Orthon.

George Adamski ved et maleri af Orthon – Venus-rummanden, som Adamski mødte den 20. november 1952 i en californisk ørken.

Som sønderjyde ville H.C. nok have moret sig over den skrøne, hvis ikke USA's luftvåben havde meldt ud, at alle ufo-syn var forklaret. Det havde selv stået i Jyllands-Posten. Alligevel indsamlede Project Blue Book stadig data. Derfor valgte H.C. at tro Adamski. Og derfor stiftede han i 1957 SUFOI.

Set fra 2007 virker det sært at tage Adamski alvorligt. Vi ved jo, der ikke er mennesker på Solens andre kloder (endnu). Men i 1957 vidste vi næsten intet om planeterne, fordi vi ikke engang kunne sende en raket til Månen. Nogle astronomer mente, der kunne være liv på Venus – en tvilling til Jorden og måske et tropisk paradis. Eller et afsvedet helvede alt for tæt på Solen.

Desværre er det sidste rigtigt. Men det vidste H.C. ikke, da han i 1959 slog sig på brystet foran en fyldt sal på Folkehjem i Aabenraa og sagde: "Jeg kender sandheden om ufoerne!"

Det troede han ærligt. Tiden viste, at han tog fejl.

H.C. Petersen – drivkraften bag SUFOI i de første år.

Da de første rumsonder i 1960'erne nåede Venus, afslørede de en livløs verden med så højt atmosfærisk tryk, at Orthon fra Venus ville være eksploderet som en dybhavsfisk, da han trådte ud af ufoet i Californien.

Adamski døde den 23. april 1965. Allerede næste dag mødte englænderen E.A. Bryant ved Scoriton en landet ufonaut, der lignede en 15-årig, kaldte sig "Yamsky eller sådan noget" og beklagede, at "Des eller Les" ikke var der, for han ville have forstået det hele. (Adamskis medforfatter til bogen "Flyvende tallerkener er landet" var englænderen Desmond Leslie).

Det var *instant reincarnation.* Hurtigere end *instant coffee,* for Yamski var allerede teenager. Det var måske derfor, han straks tabte interessen for sin gamle planet. Vi har ikke hørt fra ham siden.

Længe før Adamskis død var det begyndt at rumle i SUFOI, som blev ledet af et Kontaktudvalg. Alene det navn viste, at sagen *var* afgjort: Ufoer var rumskibe. Hvorfor løj myndighederne så om rumfolkene? Elementært, mente H.C. Petersen og Adamski: De var ført bag lyset af Tavshedsgruppen. Hvem *det* var, vidste ingen rigtigt.

H.C. holdt fast ved Adamski, selv da denne tog med tallerken til Saturn som Jordens talsmand på en konference for hele solsystemet. Saturn er en af solsystemets største planeter, og en svækling fra Jorden ville næppe holde sig på benene ret længe der – selv hvis atmosfæren var til at leve i. Folk i Kontrastudvalget, som det uofficielt hed, gjorde oprør.

Faktisk var Adamski inspireret af madame Blavatsky, der opfandt teosofien. Dér fik han også sin ide om, at almindelige jordboere aldrig ville få kontakt med rumfolk. Vi var *underudviklede.* Jorden var reservat for tumber og slyngler, der bliver genfødt her, til de har lært lektien. Praktisk nok sikrede det Adamski rollen som eneste talerør for rumfolket.

Forfatteren til denne indledning var selv længe i Adamskilejren. Men Saturn-mødet var et vendepunkt. Jeg søgte andre udenlandske kilder end *UFO-Nyts* og opdagede efterhånden, at vi aldrig havde fået hele sandheden om den velmenende svindler fra Mount Palomar.

Men nogle i SUFOI's kontrastudvalg havde anet uråd længe før. De ville se *facts.* Derfor blev major H.C. Petersen i 1965 afløst ▶

Den amerikanske kontaktperson George Adamski i Kastrup Lufthavn i 1963 ledsaget af SUFOI's senere formand Erling Jensen. George Adamski blev også interviewet til TV-Avisen.
(Fotos: Tidsmaskinen, DR2)

SUFOI's kontaktudvalg i begyndelsen af 1960'erne. Bageste række fra venstre: Hovedet af Vagn Dybkjær, John Petersen, Ole Henningsen. Midterste række fra venstre: Børge Jensen, Peder C. Andersen, X.P. Madsen, Frank Lerbæk. Forreste række fra venstre: Irma Andersen, Frank Pedersen, Leif Eckhoff Pedersen og Ensio Slei.

SUFOI's rapportarbejde

Frank Pedersen afløste H.C. Petersen som formand i 1965 og indledte en ny æra for foreningen.

som formand af en anden major Pedersen – med fornavnet Frank – som forenede tør humor med tørst efter realiteter.

H.C. tog sin tallerken og gik – for at stifte foreningen IGAP, der bar Adamskis fakkel videre. Men den blafrede og osede, fordi Adamski døde, hans kontaktvidner ændrede forklaringer, hans fotos afsløredes som falske, og rumsonder sendte fatale fakta hjem.

SUFOI tog derimod fat på det seje slid med at skille fakta, sansebedrag og løgn i ufo-syndromet. Hvad vi lærte undervejs, har Toke Haunstrup i år skrevet en bog om (se side 23). Den er spændende som en krimi og resten af dette nummer af *UFO-Nyt* er redigerede uddrag fra Tokes bog. ❑

Fra blåøjet naivitet til lærende organisation

AF PER BORGAARD

"Organisationen satte sig som mål udbredelsen af kendskabet til det, der sker, samt at bevise, at der lander mennesker fra andre kloder her i Danmark, og komme i forbindelse med disse mennesker."(*UFO-Nyt*, november 1958)

Sådan blev "Syd-Jysk UFO Investigation" (senere Skandinavisk UFO Information) beskrevet i *UFO-Nyt* nr 1. Udgangspunktet var, at Jorden blev besøgt af rumskibe. Helt uvidende om, at kendte fænomener kunne mistolkes som ufoer, var man nu ikke. I august 1960 skrev Frank Pedersen:

"SUFOI gør med det samme opmærksom på, at ikke alle indkomne rapporter dækker observationen af en flyvende tallerken. En del af rapporterne omhandler almindelige himmelfænomener, en del er usikre grundet for få oplysninger. Det er derfor vigtigt, at enhver melder observationer af UFOer. Jo flere rapporter og vidner, der er til samme fænomen, desto større sikkerhed opnås i rapportsammenligningen."

Fra 1965 blev kursen med Frank som formand mere videnskabelig. Troen på, at ufoer var rumskibe, dominerede blandt de aktive i mange år, men man indså, at mange rapporter skyldtes naturfænomener. Opklarede sager var bare lidt uinteressante. Først efterhånden så man, at netop de gav vigtig indsigt.

Rapportcentralen blev dannet i 1960 for at samle, analysere og arkivere rapporter. I 70'erne skabte SUFOI et net af rapportoptagere. Først i 80'erne blev dette afløst af et mere decentralt system.

UFO-SPØRGESKEMA

Jeg erklærer, at oplysningerne er rigtige

Dette "UFO-Spørgeskema" blev brugt fra de første år og helt frem til 1980.

I 1960'erne udvikledes et rapportskema, oftest udfyldt af observatøren selv. I usædvanlige sager kom der dog en rapportoptager på besøg.

Et andet vigtigt element var Alarmcentralen 1961-2000. Ideen fostredes af Xavier P. Madsen, som drev centralen til 1977, dels som center for telefonkæder ved større observationer, dels som stedet, hvor observatører kunne henvende sig. Med den nye struktur i 1970'erne blev observatørerne vist videre til lokale rapportoptagere.

Rapportarbejdet professionaliseres

"Det sete har nok været et kendt fænomen, medmindre meget gode og meget sikre oplysninger taler imod det."

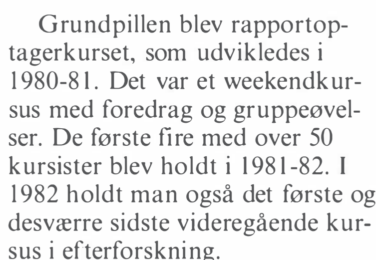
Det var udgangspunkt i materialet til det sidste af de kurser for nye rapportoptagere, SUFOI holdt i 1981-98. Væk er "mennesker fra andre kloder" og "kontakt", og med kravet om meget gode og meget sikre oplysninger er der ikke megen plads til mystik.

Fra 1975 var målet at være objektiv, systematisk og kritisk som naturvidenskaben, med afsæt i erfaringerne fra de år, hvor Erling

SUFOI's rapportarbejde

Jensen, leder af rapportcentralen 1960-75, støbte fundamentet.

Sidst i 1970'erne indførte man et mere detaljeret rapportskema og elektronisk registrering i *Projekt UFODATA* – påvirket af det store udland, hvor den tidligere så udskældte amerikaner J. Allen Hynek blev rollemodel. Han kom med bogen "The UFO Experience" i 1972 (på dansk i 1974 som "UFO Dokumenteret") til at spille en stor rolle for SUFOI.

Grundpillen blev rapportoptagerkurset, som udvikledes i 1980-81. Det var et weekendkursus med foredrag og gruppeøvelser. De første fire med over 50 kursister blev holdt i 1981-82. I 1982 holdt man også det første og desværre sidste videregående kursus i efterforskning.

Ambitionsniveauet skræmte nogle væk. Instruktørerne var erfarne rapportoptagere fra SUFOI, som underviste i bl.a. saglig interviewteknik og dokumentation af observatørens beskrivelse og rapportoptagerens efterforskning. Desuden lærte man om perceptionspsykologi, himmelfænomeners absolutte og relative størrelse, forskellen på ifo- og ufo-rapporter og kendte fejlkilder.

UFO-RAPPORTSKEMA

Det sidste rapportoptagerkursus blev holdt i København i maj 1998. I alt blev det til 11 kurser med ca. 100 deltagere. Man gav rapportoptagerne hovedansvar for efterforskning og bedømmelse, der indtil da hørte under Rapportcentralen. Samtidig etablerede SUFOI et bedre samarbejde med officielle instanser.

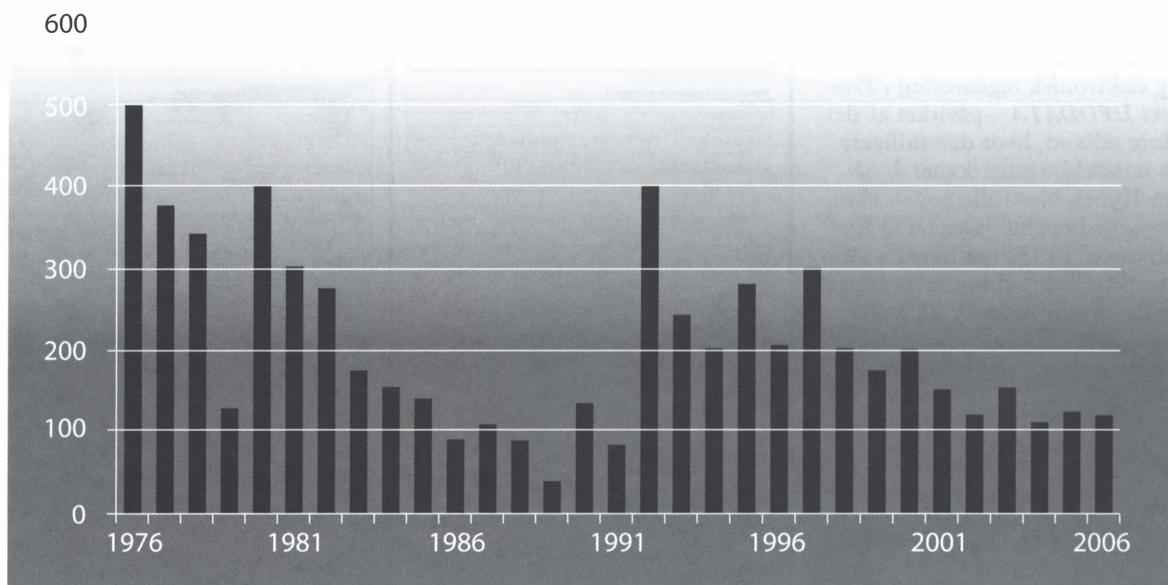
Uheldigvis tog den nøgterne tilgang modet fra mange. Der var stor udskiftning. Da der var flest rapportoptagere – omkring 1993 – var der ca. 20, med vidt forskellige forudsætninger og holdninger. Der var altid flest, som mente, at *nogle* ufoer var rumgæster. I konkrete sager kunne de være rygende uenige. ▶

I 1980 erstattedes SUFOI's gamle rapportskema af et mere detaljeret, som skulle sikre bedre data for efterforskning og statistiske analyser. Rapportskemaet har inspireret udenlandske ufo-organisationer til lignende skemaer.

SUFOI's Per Andersen (set bagfra) spiller observatør ved en gruppeøvelse på kurset i 1982. Til højre er to deltagere ude i åbent terræn for at måle relative størrelser ved et kursus i Silkeborg i 1993.

SUFOI's rapportarbejde

Observationsindberetninger 1976-2006. Visse tal er behæftet med nogen usikkerhed.
(Nytegnet graf af Henrik Klinge Pedersen)

Sidst i 1990'erne faldt antallet af aktive, og siden 1999 har SUFOI først og fremmest registreret observationsberetninger via hjemmesiden www.ufo.dk.

Ét område er usvækket: Ole Henningsen – veteran i SUFOI's repræsentantskab – efterforsker grundigt alle fotosager.

Rapportmaterialet

I perioden 1957-2007 registrerede SUFOI ca. 15.000 observationer.

I grafen ovenover ses de registrerede henvendelser i 1976-2006.

Midt i 1970'erne var der mange observationer, men i 1980'erne ebbede de ud. I 1989 fik SUFOI kun 38. Så kom en ny opgang, bl.a. på grund af medieomtale af SUFOI og mange laserlys.

Kvalitetsmæssigt spænder de 15.000 sager fra nødtørftige notater til sager med omhyggelige interviews, grundig dokumentation, detaljerede resumeer og videre efterforskning. Især af meget usædvanlige observationer.

Rapportarkivet kan groft opdeles i tre grupper:

- Rapporter, der er identificeret (ifoer),
- rapporter, som er mangelfuldt dokumenteret, og
- rapporter, som dels har høj besynderlighed, dels er uopklarede (ufoer).

Denne tabel viser fordelingen i årene 76-78 og 94-96:

	1976	1977	1978	1994	1995	1996
Samlede indberetninger	493	375	342	199	277	206
- heraf identificerede (ifo)	20%	27%	73% 2)	57%	58%	64%
- heraf manglende data	54% 1)	49% 1)	23%	39%	39%	33%
- uidentificerede	26%	24%	5%	4%	3%	3%
Ifoer (andel af ifo-rapporterne)						
- projektørlys	-	-	-	37%	36%	43%
- meteorer	5%	-	12%	26%	22%	8%
- satellit-undergang	-	-	36%	-	-	-
- fly	23%	32%	15%	19%	24%	22%
- stjerne/planet	3%	10%	8%	14%	9%	19%
- satellit	20%	2%	22%	-	-	-
- ballon	46%	50%	1%	-	-	-
- fugle	-	3%	-	-	-	-
- practical jokes	-	2%	1%	-	-	-
- øvrige	3%	1%	6%	5%	9%	8%

Bemærkninger:

1) Oprindeligt kategoriseret som "identificeret/manglende data"

2) Den høje andel af identificerede rapporter i 1978 skyldes et satellitstyrt, hvor SUFOI fik 90 indberetninger (26% af alle indberetninger). Ellers ville andelen af ifoer være 46% (stadig bemærkelsesværdigt højere end årene før).

Andelen af ifo-sager steg fra 1970'erne til 1990'erne, fordi rapportoptagerne blev dygtigere. Samtidig faldt ufo-sagerne fra ca. 25% til under 5%. Ifo-observationer viser store udsving. Dog udgør fly, stjerner/planeter og meteorer i alle årene mellem 31% (1976) og 59% (1994). Ifoerne er præget af trends. Fx var der sidst i 1970'erne mange varmluftballoner, og i 1990'erne en bølge af projektørlys.

Ifo på vej! En gruppe unge fra Gentofte i færd med at opsende en varmluftballon. Fotografiet er fra 1977.

Når sanserne snyder

Den svævede hen over gårdspladsen. Naboen blev tilkaldt, og vi så den begge. I tyve minutter fløj den frem og tilbage i haven og ligesom betragtede os. Den fulgte os derefter, da vi gik op mod stationen, og så forsvandt den. Vi blev ret bange, og det tog mig et døgn at komme over det. (Mandlig observatør, observation den 31. august 1995)

Det hang 7-8 meter over vores hustag, og 20-30 lamper lyste ned på tagstenene. Man kunne se genskæret. (Kvindelig observatør, observation den 31. august 1995)

Da jeg kørte hjem i bilen, fulgte den efter mig og stoppede, da jeg drejede fra hovedvejen. Da den var nærmest bilen og vel kun nogle meter til siden for mig, følte jeg mig ligesom trukket hen imod den. (Kvindelig observatør, observation den 31. august 1995)

En kvindelig bilist fra Gjerndrup blev i bil fulgt af to lysende genstande, da hun nytårsnat ved halv fem-tiden kørte fra Gjerndrup til Brørup. Lysene fulgte med tre kilometer og forsvandt så. (...) – Jeg troede først, det var laserlys, men det kan vel ikke følge efter én over en så lang strækning. (Jydske Vestkysten, den 7. januar 1999)

Hele vejen fulgte tingesterne efter bilen i tre-fire meters afstand. De svævede ud for vinduet i førersiden. En enkelt gang bevægede de sig om bag bilen, men de kom tilbage igen. (Kvindelig observatør i Jydske Vestkysten, den 6. januar 1999.)

De fløj rundt over marken lige her ved siden af. Der var vel 25-30 meter hen til dem, da de var tættest på. (Mandlig observatør til Jydske Vestkysten, den 8. januar 1999)

I begyndelsen grinte vi bare, men da de blev ved med at følge efter os, blev jeg bange. Vi ville ringe hjem på gården til mine forældre, så de kunne finde videokameraet frem og filme genstandene, men telefonen var pludselig helt død. Først da vi nåede hjem, virkede telefonen igen, men da var lysene forsvundet. (Kvindelig observatør til Jydske Vestkysten, den 7. januar 1999)

Disse citater gælder to observationer. Den første fandt sted på Fyn i august 1995, da mindst ti fortalte SUFOI's Erling Hegelund om to lysende, roterende cirkler, som blev set fra Odense, Ringe, Årslev og Fåborg. Den anden blev nytårsnat 1999 rapporteret fra store dele af Sønderjylland. Også her sås to roterende lyscirkler.

I begge sager var årsagen laserlys på skyer, i flere år hyppigste årsag til ufo-alarmer. Det ene stod ved *Café-Diskotek 54* i Ringe, det andet ved *Diskotek Josephine* i Rødding. Begge kunne ses over 20 km væk.

Hvorfor følte mange så, at de kom tæt på, fløj lavt og forfulgte dem? At vidnerne har *oplevet* at blive forfulgt eller *troet*, lysene var tæt på, er der ikke tvivl om.

Vi sanser via komplekse processer i øjne og ører og hjerne. Vi oplever verden tredimensionelt og får uvilkårligt fornemmelse af tings form, størrelse og afstand. Men vi bygger samtidig på tidligere erfaringer. I det store og hele virker det: Vi når som regel over gaden uden at blive kørt ned. Derfor har mange svært ved at tro, at de kan fejltolke en oplevelse totalt. De, der har misset afstanden til et ifo totalt, reagerer tit skeptisk på den rigtige forklaring.

Himmelfænomener sanser vi kun med øjene, og i mørke forsvinder detaljer. Tilbage er kun lys på himlen, som man ikke kan tolke form, størrelse og afstand ind i. I laserlys-sagerne fra Fyn og Sønderjylland tog alle citerede vidner fejl af afstanden. Der var 5-50 km mellem dem og de skyer, der blev ramt af lyset. Alligevel *oplevede* de, at lysene var tæt på – ned til få meter. Det chokerede eller skræmte dem.

Flere troede, lysene forfulgte dem. Hvis du har kørt i bil på landet, når Månen står lavt, har du sikkert også oplevet, at den "følger med". Den illusion snød vidnerne fra Fyn og Sønderjylland. Også form og bevægelse kan opleves forkert. Viden og erfaringer påvirker vores synsoplevelse. Og så er spørgsmålet pludseligt, hvor meget ufo-stof fra medier og film farver vores oplevelse af uventede himmelfænomener. ▶

Projektør- og laserlys

Projektør- og laserlys kan bestå af en eller flere kraftige projektører og er oftest arrangeret, så de kan bevæge sig i mønstre, mens de lyser imod himlen. Når lyset rammer et skylag, ses det fra jorden som en eller flere runde/ovale lyspletter, som bevæger sig. Er der huller i skylaget, "forsvinder" lysene, når de rammer dem. Det kan se meget sært ud. Selve lyskeglen er kun synlig, hvis støv eller dis i luften kaster lys tilbage.

Lyskaster med to stationære spots (til højre) og en cirklende (til venstre) i København. Bemærk, hvordan det lave skydække oplyses og bliver til store, lysende „objekter". *(Foto: Per Tybjerg Aldrich)*

SUFOI's rapportarbejde

Næsten al afstandsvurdering fungerer ved, at vi ser ting i forhold til andre ting. På himlen er der ikke noget til at hjælpe. Toke Haunstrup har foretaget en analyse af 31 observationer af fly. Her fordelte afstandsangivelserne sig sådan:

Afstand	Antal	Procent
0-499 m	14	45%
500-1999 m	7	23%
2000 m -	10	32%

Næsten halvdelen satte afstanden til under 500 meter. En skød på kun fem! Vidners vurdering af afstand til himmelfænomener er helt uden sammenhæng mellem den *oplevede* og den *faktiske* afstand. Men det nægter den, der har oplevet et fænomen som "tæt på", ofte.

Det er umuligt at vurdere afstand til ting på himlen. Selv når et nattelys ses i forhold til skyer, kan man tage fejl af "ufoets" placering. Laserlys, der tilbagekastes fra undersiden af et skylag, har virket, som om lyset kom fra et objekt oven over skyerne.

Vores vurdering af størrelse og afstand hænger uløseligt sammen. SUFOI har mange eksempler på, at *forventninger* påvirker vurderingen: "Lyset var ikke ret stort, så det må have været langt væk."

Da det er umuligt at vurdere afstand til himmelfænomener, er det også umuligt at vurdere deres størrelse. Den 18. januar 1991 så en mand i Odense et lysfænomen, som han anslog til at være 120 m væk og 10-20 m i tværmål. Det var en russisk satellit, som brændte op i atmosfæren flere hundrede kilometer borte.

Derfor har SUFOI i mange år lagt mest vægt på *relativ størrelse*: SUFOI beder vidnet strække en arm ud og vise med tommel- og pegefinger, hvor meget det fyldte. Det siger ikke noget om den faktiske størrelse, men kan hjælpe til at finde en forklaring.

Men også det er usikkert. Månen og Solen i udstrakt arm er ca. en halv cm, men i en tysk undersøgelse anslog hele 38% dem til mindst 8 cm.

Form er forræderisk

De fleste ufoer er nattelys. Om dagen er skygger en vigtig hjælp til at opfatte en tings form. Men der er ingen skygger på lysende genstande – og punktlys er selvsagt altid kun et punkt.

Den 23. februar 1999 var Jupiter og Venus i konjunktion, dvs. tættest på hinanden på himlen. Planeterne – to af nattehimlens mest lysstærke – sås kun adskilt med 0,1 grad. Hver for sig giver de tit anledning til henvendelser, så SUFOI ventede mange opkald. Der kom også 35. Det interessante er, at mange så dem som ét objekt med et lys i hver ende. En sønderborger skrev:

"Objektet består af to meget kraftige lys, der er placeret vandret ved siden af hinanden. Med udstrakt arm kan begge lys dækkes af lillefingerens negl på én gang. Objektet flytter sig overhovedet ikke. Når skyer trækker forbi, kan jeg se, at objektet er bagved skyerne. Helt sorte skyer dækker endog så meget, at objektet slet ikke kan ses."

Vi oplever grupper af genstande – eller lys – som en enhed. Det er en grundlæggende egenskab ved vores syn. Den 21. april 2004 kl. 04.30 passerede en lysende kugle vesthimlen. En observatør beskrev den sådan:

"Under indsejling til Århus med færgen Maren Mols blev jeg pludselig opmærksom på et kometlignende lysfænomen (kugle med hale, der spidsede til), der bevægede sig fra nord mod syd, lavt inde over byens lys. Da fænomenet var over den sydlige del af Århus, så det ud, som om det delte sig og blev til to, hvorefter det forsvandt over/bag Marselisskoven."

Det viste sig at være en ildkugle (kraftig meteor) med en hale af mindre lys. Men en pædagogmedhjælper fra Køge så det helt anderledes:

"Selve objektet var mørkt og ikke til at identificere, men det havde et grønligt lys, nærmest som lanternerne på et skib (det lyste meget skarpt og ikke som et meteor): I det, der kan kaldes forenden og bagved, var der et gullig-orange-grønligt 'flammeformet' lys (som fra en jetmotor)."

Han oplevede de to lyskugler som enderne af et mørkt objekt – en illusion, der svarer til beskrivelserne af konjunktionen mellem Jupiter og Venus.

Man kan slet ikke bestemme formen af et punkt. Men SUFOI har eksempler på, at observatører tolker detaljer og former ind i punktlys. Den 18. marts 1988 så to nordsjællandske politibetjente fx Venus som "meget større end en stjerne" og mente endda at se en "kranarm" på den.

Bevægelse narrer

Også bevægelse kan snyde. Folk, der stirrer på stjerner og planeter, kan opleve bevægelser, endda store. Forklaringen er, at hvis man længe fokuserer på fx et lys på himlen, vil øjnene begynde at bevæge sig i ganske små ryk, vi hverken kan stoppe eller styre. De får billedet på øjets nethinde til at bevæge sig lidt, så nethindens receptorer ikke "trættes". Men de får os også til at opleve, at stillestående lys hopper eller svinger frem og tilbage. Roterende lys skyldes snarere skift i lysstyrke fremkaldt af lysbrydning i atmosfæren.

Fra vidnesbyrd til oplevelse

Almind-rumskibet var i flere år et af de bedste beviser for rumbesøg. Det blev set fra Øst- og Midtjylland. Hovedvidner var tre unge mænd, som meget tidligt søndag den 15. december 1957 var på vej hjem fra en fest. De fulgte i et kvarters tid et rundt lys, som steg op over den østlige horisont, "lidt mere orange end en solnedgang", bevægede sig frem og tilbage, blev mere aflangt og "åbnede sig i kanten". "Små tallerkener" kom ud. Til sidst steg det langsomt for pludselig at forsvinde mod øst – væk fra observatørerne.

En omtale i *Jyllands-Posten* fik vidner til at melde sig fra Århus til Kolding. De var ret enige om tid, retning og farve, men ikke årsag. Flere mente, det var Månen.

Den morgen stod den næsten halve måne op kl. 01.18 og skulle stå lige ved siden af ufoet, men dén så Almind-observatørerne ikke. Derimod et aflangt moderskib, som udsendte små tallerkener – helt efter datidens ufoforestillinger.

Da flere vidner mente, det var Månen, kan det undre, at man i årevis tolkede det som et rumskib, men den tids ufologer tog observatørers beretninger for *vidnesbyrd* om faktiske fænomener. Først i 1960'erne og 70'erne erkendte man langsomt, at det, som beskrives, ikke er "ufoets" udseende, men *oplevelsen*, som observatøren husker den.

Som en atomeksplosion

Mandag den 16. februar 1998 kørte en kvinde lidt efter kl. 23 hjem fra arbejde i Aalborg ad landevejen til Hals. Vest for Gandrup kom et lys til syne på himlen til højre. Det var rundt, lyste gulligt og faldt næsten lodret. I stedet for at brænde op satte det kurs mod bilisten og blev ca. tre gange så stort som fuldmånen. Med ét nærmest eksploderede det i et gigantisk lysfelt. Det var meget tæt på og oplyste vejen og markerne på begge sider.

"Eksplosionen" var så kraftig, at hun tænkte: "Det må være en atombombe – nu dør jeg!"

Pludselig slukkedes det uhyre kraftige lys som med en kontakt. Tilbage var det runde, gullige lys to-tre gange Månen, som lydløst bevægede sig opad og stod stille på himlen.

Hun blev klar over, at det ikke var en atombombe, men slukkede billygterne for, at det ikke skulle "se" hende. Lidt efter kørte hun videre uden lys, så skrækslagen, at hun ikke turde se op. Da hun drejede fra landevejen, gik hun igen i panik, for lyset bevægede sig hurtigt ind foran bilen og standsede lavt til venstre. Det forekom hende, at det kunne følge hende overalt. Frygten tog overhånd.

Hun fræsede hjem, sprang ind og vækkede manden, men tiggede ham om blive inde for ikke at blive "set". Da forløbet blev nogenlunde klart for ham, gik de op på første sal. Herfra kunne de se Månen – og intet andet. Han ringede til Flyvestation Aalborg, der henviste ham til SUFOI's rapportoptager, som få dage senere gennemførte et grundigt interview.

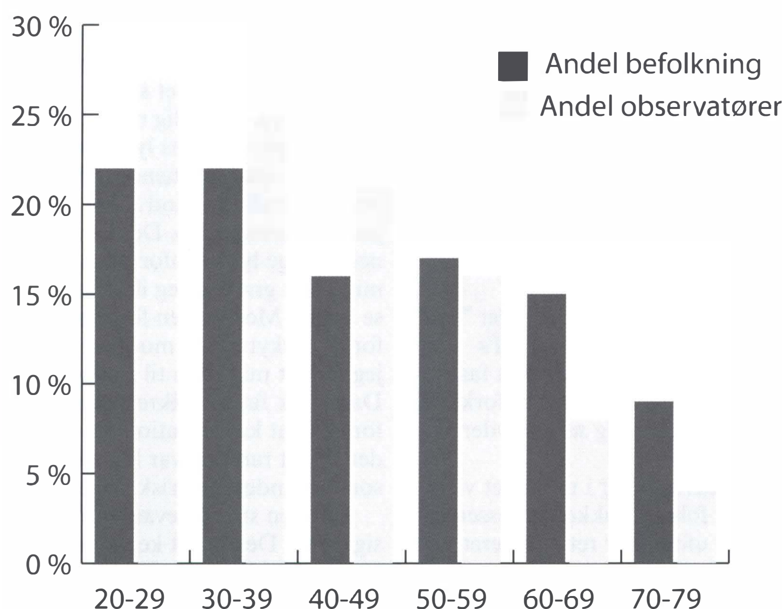
En efterlysning i Aalborg Stiftstidende gav over 20 henvendelser. De fleste kunne hurtigt forklares. Nogle få var klar over, at de havde set Månen, men mange mente, den var "for stor" og havde "for meget farve".

For SUFOI's Torben Birkeholm pegede mere og mere mod Månen. Den stod den aften op kl. 23.10 og befandt sig ganske lavt over horisonten, da hun så den. En køretur på strækningen med vidnet viste, at observationsretningen de fleste steder faldt sammen med retningen til Månen. Torben vurderede, at Månen var den sandsynlige forklaring, men kunne ikke forklare, hvilke psykologiske mekanismer der kunne få en næsten fuld måne til at virke som en atombombe.

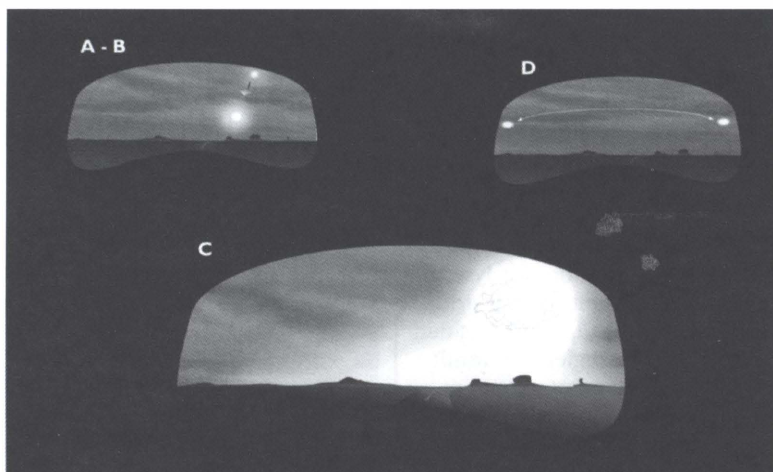
Så kraftige fejltolkninger hører til sjældenhederne. Men i sagen fra Gandrup er der – som i de fleste sager af denne art – ingen grund til at tro, at observatøren på nogen måde var psykologisk afvigende, endsige upålidelig. Hun beskrev blot en chokerende hændelse, som hun havde oplevet den.

Observatører og personlighedstræk

I 1970'erne og 1980'erne indtastede SUFOI alle rapporter fra 1976-1979, over 1.300 sager, så man bl.a. kunne lave statistik over observatørernes alder, køn og uddannelse. En sammenligning mellem "ufo-vidner" og den samlede befolkning antyder ingen særlig forskel. Figuren nedenfor viser aldersfordelingen for hele befolkningen og for observatørerne. Eneste forskel er, at observatørerne gennemsnitligt er yngre end befolkningen som helhed.

Fordeling af observatører (mellem 20 og 79 år) sammenlignet med den danske befolkning 1977. (Nytegnet graf af Henrik Klinge Pedersen).

En tegners opfattelse af de forskellige faser i kvindens oplevelse. (Tegning: Henrik Klinge Pedersen)

Analyser af observatørernes beskæftigelse og uddannelse viser, at de er et bredt udsnit af befolkningen. Alle erhvervsgrupper er repræsenteret, og uddannelserne spænder fra akademikere til ufaglærte. Gruppen "studerende" udgør med 23% en usædvanligt høj andel. Men ellers er der ikke basis for at udpege bestemte grupper som primære observatører. Det udelukker naturligvis ikke, at observatørerne adskiller sig fra befolkningen som helhed på andre punkter.

Krydsfelt mellem digt og virkelighed

I 1980'erne og 1990'erne satte nogle forskere fokus på "ufo-

▶

SUFOI's rapportarbejde

myten" og tolkede ufo-beretninger som mytologiske fortællinger. På dansk grund er det især folkemindeforsker Åge Skjelborg og religionshistoriker Mikael Rothstein, der har markedsført disse betragtninger.

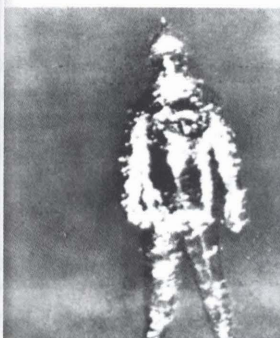
For at forstå det må vi rejse tilbage til tiden før Kenneth Arnold. Da beskrev science fiction-forfattere rumbesøg, der mindede om de senere ufo-beretninger. Det var dog først med Arnold og de følgende ufo-observationer i USA, at rumfolk blev koblet sammen med usædvanlige himmelsyn. Er der en forbindelse mellem ufo-myten og folks observationer? Flere beretninger, SUFOI har undersøgt, peger i den retning.

Mikael Rothstein skriver i "UFOer og rumvæsner":

"UFO-mytens diffuse væsen er ikke til at komme udenom. Den bevæger sig i alle mulige retninger, men samtidig er det tydeligt, at brikkerne i puslespillet ikke varierer i det uendelige. Det er de samme komponenter som altovervejende går igen i langt de fleste beretninger. Man kan derfor tale om et ufologisk mytekompleks, eller et mytologisk system som er i konstant bevægelse, men netop inden for nogle bestemte rammer, som så kan siges at definere (...) 'UFO-myten'." (s. 35-36)

At de fleste forbinder ordet "ufo" med rumskibe, ved SUFOI's foredragsholdere. Det er et fast tilbagevendende punkt at forklare, at "ufo" ikke *i sig selv* betyder rumskib.

Undersøgelser i udlandet viser, at selv folk, der ikke interesserer sig for ufoer, har ret detaljeret viden om ufo-myten.

Nærobservationer

I de 50 år har SUFOI af og til fået beretninger om biler stoppet af et ufo. De mest kendte sager er nok Maarup-sagen fra 1970 og en sag fra 1995 ved Give.

Den slags er også kendt fra science fiction, især Steven Spielbergs "Nærkontakt af 3. grad". Men her stjal Spielberg nu også med arme og ben fra ufo-litteraturen. For garvede ufologer var det et ekstra krydderi ved filmen at finde ud af, hvor han havde hentet mange af sine scener. Men filmen havde først premiere syv år *efter* Maarup Hansens oplevelse.

Maarup-sagen 1970

Observatøren, som er politiassistent, kommer en aften i august 1970 kørende i sin patruljevogn på landet nær Fjelstrup nord for Haderslev. I rapporten beskriver han sin oplevelse således:

"Jeg kom kørende alene i min patruljevogn. Pludselig bliver vognen omgivet af et skærende, blåhvidt lys, samtidig med at motoren stopper. Bilens lys forsvandt også, selv lyset fra tændingslampen. Jeg trak ind mod siden af vejen og bremsede op. Det kraftige neonagtige lys udenfor blændede mig i den grad, at jeg ikke kunne se noget. Med armen for øjnene – for at beskytte mig mod lyset – fik jeg famlet mig frem til radioen. Da jeg fik fat på mikrofonen og forsøgte at kalde stationen, viste det sig, at radioen var lige så 'død' som alt andet elektrisk i bilen. (...)

Efter en stund bevægede lyset sig opad. Det var et kegleformet lys med en diameter i bunden på 4-5 meter. Da jeg bøjede mig fremad og så op, kunne jeg se, at lyskeglen endte i bunden af en stor grålig genstand. Ikke en lyd hørtes fra genstanden.

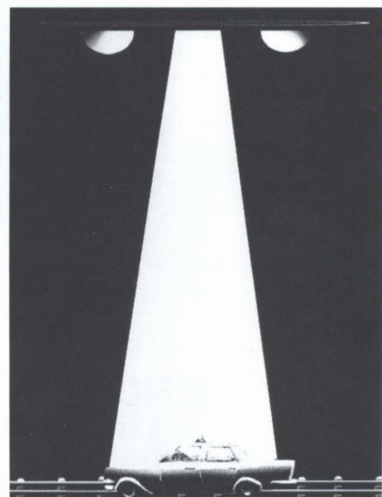
Nogle sekunder efter blev lyset trukket op i genstanden. Det er svært at forklare hvorledes; lyset slukkedes ikke, men bunden af lyset bevægede sig opad, således at der under keglen blev mørkt. Det tog ca. 5 sekunder for lyset at blive trukket helt op. Jeg stod ud af vognen og så, hvorledes den sidste rest af lyskeglen forsvandt ind i bunden på genstanden i et hul, der vel var godt og vel 1 meter i diameter.

Da lyset var kommet helt op i genstanden, satte denne sig i bevægelse. I løbet af få sekunder forsvandt den lodret op i luften. Den accelererede kraftigt – stadigvæk uden at man hørte en lyd. Idet objektet fløj bort, kom alt lys tilbage i bilens elektriske system. Jeg forsøgte at starte den, og den startede helt normalt, ligesom jeg atter kunne få radiokontakt med stationen."

Politiassistent Evald Hansen Maarup fotograferet i 1970.

Observatøren tager nu mod til sig og læner sig fremad for at kigge op mod himlen gennem bilens forrude. Han ser et kæmpemæssigt objekt, som bevæger sig hen over bilen og dækker for stjernerne på nattehimlen. Objektet bevægede sig fremefter og forsvinder til sidst i horisonten. Nogenlunde samtidig starter bilens motor igen, og lyset på instrumentbrættet tændes.

(Tegning: Henrik Klinge Pedersen)

Give-sagen 1995

Observatøren, en ung mand, kommer kørende i bil på landevejen mellem Give og Bredsten. Pludselig slår speedometernålen på instrumentbrættet i yderstilling. Samtidig begynder de øvrige instrumenter at té sig helt vildt. Alle viserinstrumenterne svinger op og ned, omdrejningstælleren går helt op over det røde felt, mens termometret ryger op på det røde felt, hvor nålen står og dirrer. Samtidig begynder vinduesviskerne at køre med høj hastighed – og de er slet ikke tændt! Han prøver forvirret at bevæge viskerkontakten, men kan overhovedet ikke kontrollere vinduesviskerne.

Bilen nærmer sig en vigeplads i højre side, da han bemærker, at bilens lygter også opfører sig unormalt. De skifter styrke, og bilens motor begynder at "sætte ud". Det er, som om den er ved at "drukne" – som om motoren får for meget benzin. Han forsøger at holde liv i den og pumper på speederen flere gange. Men forgæves. Motoren går til sidst helt i stå, og bilen holder stille – helt mørkelagt – midt ude på landevejen.

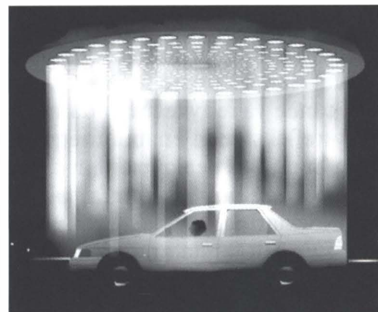
Observatøren forsøger at genstarte bilen. Han drejer tændingsnøglen, men der sker intet. Der kommer ikke lys i ladelampen, strømmen er gået, og alt er dødt. Efter tre-fire forgæves startforsøg mærker han pludselig en underlig, trykkende fornemmelse "oppefra" – som en form for fysisk påvirkning, der er svær at beskrive.

Uden varsel – og uden en lyd – nærmest "eksploderer" et enormt kraftigt lys ned over vognen. Lyset kommer oppefra, og det blinker eller pulserer hurtigt med mærkelige intervaller. Han kigger op gennem forruden og ser en mægtig skive over sig. Han er bange, men åbner straks fordøren, sætter venstre fod på vejbanen, læner overkroppen ud, mens venstre hånd har fat øverst på døren, og højre hånd holder om rattet. Samtidig kigger han op og rundt for at se, hvad det er, der hænger ovenover.

Lyset er blændende, og han må knibe øjnene sammen. Han ser en stor skive, 12-15 meter i diameter, kun 3-4 meter over bilen. Skivens yderste rand er mørk, set på baggrund af stjernehimlen. Lidt længere inde ses en række koncentriske cirkler af lys, der sidder tættere, jo nærmere de er på midten af skiven. Da han kort efter sætter sig ind og lukker døren, ser han, at lyset oplyser hele vejen på begge sider af bilen, inklusive rabatterne, og ikke længere. Altså helt skarpt afgrænset.

Observatøren ruller vinduet ned og lægger armen og hovedet ud. Han kigger igen op. Efter kort tid trækker han sig ind i bilen igen, og nu ser han, at lysstyrken langsomt falder – som når man "skruer ned for lyset". Et øjeblik efter er det så svagt som positionslyset på en bil, men det blinker eller "sitrer" stadigvæk. Skiven bevæger sig langsomt fremad, hen foran ham. Den fortsætter væk, hen mod træerne i nærheden. Stadig meget lavt nede. Derefter forsvinder objektet ud af syne i løbet af få sekunder – stadig uden en lyd.

Observatøren sidder nu tilbage i mørket. Tre-fire minutter efter at skiven er forsvundet, forsøger han igen at starte bilens motor. Denne gang lykkes det, og alt ser ud til at fungere normalt igen på bilen.

(Tegning: Henrik Klinge Pedersen)

De to beretninger og den fiktive i "Nærkontakt af 3. grad" har en række fælles elementer:

- De sker på øde steder.
- De sker i mørke.
- Bilens motor og lys går ud.
- Et blændende lys oplyser bilen oppefra.
- Lyset aftager i styrke efter et par minutter ("trækkes op i bunden" i Maarup-sagen), hvorpå objektet sætter sig i bevægelse.
- Bagefter fungerer bilen normalt.

Især når man sammenligner Give-sagen med en bestemt scene fra "Nærkontakt af 3. grad", er de mange sammenfald slående. Måske fordi omtale af ufoer i radio, tv og aviser og i SF-film aflejrer sig i vores erindring, uanset om vi tror på rumskibe. SUFOI's erfaringer antyder, at denne forudviden kan farve observatørers oplevelse af kendte lysfænomener.

Ufo-myten er en fortolkningsramme, som kan aktiveres af usædvanlige observationer og påvirke oplevelsen. Dette gør observatørerne ikke med vilje. Samtidig er det hævet over enhver tvivl, at der bag næsten alle indberetninger til SUFOI er en reel, ydre årsag.

Observatøren kan altid være offer for en fejlfortolkning. Og dét gør det i praksis umuligt at skelne mellem ifoer og "ægte" ufoer. Når en sag således defineres som en ufo-rapport, betyder det kun, at observatørens beskrivelse ikke minder om noget kendt fænomen.

Observatørers reaktioner

Min svigerdatter var bange, men jeg trostede hende med, at hvis der var noget derude, og de ville gøre os fortræd, så havde de nok gjort det for mange år siden – samtidig sagde jeg, at der nok var en naturlig forklaring på det. (Projektørlys observeret fra Haslev, Sjælland, den 19. februar 1995, observatøren er en 50-årig kvinde)

Jeg bliver bange, hårene rejser sig på mine arme. (...) Da jeg kommer hjem, gør min hund hele tiden. Hunden plejer ellers at falde til ro hurtigt, men den bliver ved. Måske kan hunden mærke, at jeg er bange eller også fornemmer den noget. Vi [observatøren og hendes kæreste] går i seng. Jeg kan ikke falde til ro. Ser hele tiden ud af vinduet, men

▶

SUFOI's rapportarbejde

kan intet se. (Projektørlys set ved St. Merløse på Sjælland den 19. november 1995, observatøren er en 23-årig kvinde)

Jeg kan fortælle, at jeg har aldrig oplevet noget, som virkede så stærkt. Jeg er ikke og har ikke et øjeblik været i tvivl om, at det jeg så virkelig var et ufo. Det føler jeg mig simpelthen så overbevist om. Det kan umuligt have været noget andet. Normalt, hvis man oplever noget og fortæller om det og møder modstand, så begynder man på et tidspunkt at tænke "gad vide om det bare var indbildning?". Ikke i dette tilfælde. Jeg er meget overbevist om, at det jeg så virkelig var til stede og også at det var et ufo. (Laserlys observeret den 25. januar 1995 af 30-årig kvinde og hendes søster, København Ø)

Ufo-observatører reagerer meget forskelligt, men eksemplerne ovenfor illustrerer de tre hyppigste reaktioner: den nøgterne (ofte kombineret med nysgerrighed eller undren), den nervøse eller (let) angste – og endelig dem, der tror, at ufoet havde en exceptionel oprindelse.

Nøgternt reagerer den 50-årige fra Haslev, som trøster sin oprevne svigerdatter. Disse "ufo-vidner" henvender sig ofte til SUFOI i håb om, at SUFOI kan give en forklaring.

Nervøst eller lidt angst reagerer både hendes svigerdatter og den 23-årige kvinde fra St. Merløse. Rigtigt mange oplever en let angst ved en observation.

Mange, som henvender sig til SUFOI, føler stærkt, at det, de har set, unddrager sig al normal forklaring. De har tendens til at opfatte SUFOI's forsøg på at identificere fænomenet som angreb på deres troværdighed – ikke som en hjælp.

Angst og panik

I enkelte tilfælde kan nervøsiteten udvikle sig til rædsel og panik. En sag fra Holte er et eksempel – også på, hvordan det sommetider kun ved et tilfælde lykkes SUFOI at finde forklaringen.

To veninder, Susanne og Hanne (pseudonymer), i halvtredserne har den 8. maj 1998 været ude at spise. De følges hjem til Susanne, hvor Hanne beslutter at overnatte, da klokken er blevet mange.

Ved 4-tiden vågner Susanne, fordi fjernsynet har tændt "sig selv". Det står i soveværelset, og lyden går på fuld styrke. Også tv-dekoderen er gået igang, og skærmen viser *TV-Danmark*. Samtidig oplever Susanne, at soveværelset fyldes af en "bølge af lys" gennem nedrullede persienner.

Hun skynder sig ind i stuen og råber: "Hvad foregår der?"

I det samme "passerer" en ny "bølge" af lys. Hun oplever det, som om den kommer fra et objekt, der cirkler om huset.

Hanne, som sover i et værelse i den anden ende af huset, er også vækket af tv'et. Da hun hører Susanne, rejser hun sig i sengen, trækker gardinet fra og ser mod nordvest nogle blålige lysglimt på himlen. På det tidspunkt er de to lysbølger passeret.

De går ind i stuen. Der kommer ikke flere lysbølger, men Hanne ser en kort lysrefleksion i et nabohus' vinduer. Hun oplever, at det kommer fra en kilde, hun ikke direkte kan se fra stuen.

De går længe rundt og snakker om oplevelsen. Mens den stod på, tænkte Susanne på, om der kunne gå ild i de elektriske apparater, eller tingen udenfor kunne antænde huset. Hannes første tanke var, at det kunne være tyve. Men da hun så lysrefleksionen i nabohuset, kom hun til at tænke på "landingslys" og så på et rumfartøj som forklaring.

Efter den første ophidselse følte begge sig opstemte. Hele næste dag var de "ladet med energi". Ud over fjernsynet og dekoderen opførte Susannes digitale vækkeur sig sært. Det viste tallene 0404 i stedet for det rigtige klokkeslæt.

Sagen har flere besynderlige træk, men venindernes reaktion er ikke så usædvanlig. Mange observatører oplever en vis angst, ofte iblandet en ophidselse, som kan blive "siddende" i kroppen et godt stykke tid. De mente, at de måske havde oplevet "noget fra andre planeter", og at de elektriske apparaters sære opførsel skyldtes et magnetfelt omkring ufoet.

SUFOI's efterforskning skulle imidlertid vise, at årsagen var – nedfaldne el-ledninger.

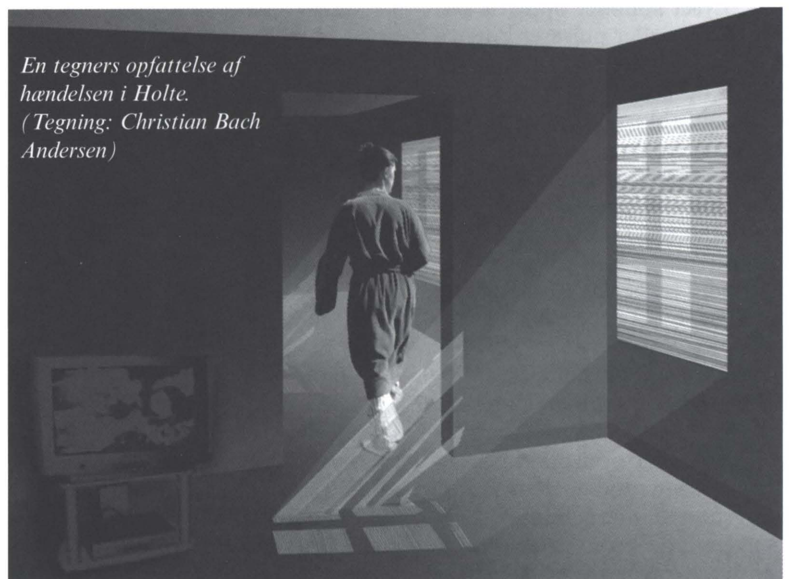
En stærkere angstreaktion var der i sagen fra Nordjylland, hvor en kvindelig bilist så et "eksploderende lys". En atombombe troede hun, hvilket – forståeligt – fremkaldte dødsangst. Selv da hun forstod, det ikke var en atombombe, holdt angsten hende fast. Nu opfattede hun lyset som et intelligent styret fænomen.

Da det senere syntes at bevæge sig hurtigt fra den ene side af himlen til den anden, mistede hun den sidste rest af kontrol. Hun turde knapt nok stige ud af bilen hjemme:

"Jeg er fuldstændig bevidst om, at når jeg åbner døren (bildøren), kan det (lyset) tage mig. På en eller anden måde. (...) jeg er *helt* klar over, at jeg kan ikke en gang nå at tage i mit håndtag og åbne døren, fordi så *er det der*, hvis det vil være der."

Trods alt skynder hun sig ind og vækker manden:

"Det var simpelthen så stort, og det kunne jeg slet ikke forklare ham. Jeg kunne kun græde. Og der går et stykke tid før øh at ..

En tegners opfattelse af hændelsen i Holte. (Tegning: Christian Bach Andersen)

Altså han (ægtefællen) bliver simpelthen vred – han bliver rigtigt rigtig vred på mig. Og det tror jeg det – det er nok det, der fik mig ned igen. 'Nu bliver du nødt til at forklare mig, hvad det er, der sker', siger han til mig (...). Han bliver mere og mere forskrækket og 'er der noget efter mig?', ik'. Og han begynder at tage sit tøj på og tænker 'hvad sker der her?'. Og bliver meget gal på mig, hvad jeg godt kan forstå fordi – det er sgu da også noget mærkeligt noget, at jeg ikke kan sige, hvad det er. Men jeg kunne ikke gøre noget. Jeg kunne (kun) sidde på sengen der. (...) Så får jeg forklaret ham, hvad det er, hvor han siger 'der er sgu da ikke nogen ting' – så siger jeg 'jahmn det er der' – (og han siger) 'nu må du holde op, du har set for mange film' (...). Vi render så op ovenpå og (hen til et vindue), og der kunne vi jo se ligesom der hang noget derude af – og det var så Månen, ik'. Og han siger 'kan du ikke se den står helt stille, fordi det er Månen'. Så siger jeg 'jeg kan godt se, at det ligner Månen, men jeg ved heller ikke om *det der*, det er Månen – men *det* jeg har set, det har aldrig, aldrig, *aldrig* nogensinde været Månen.' Og jeg bliver ved med at fortælle ham det. Og ved med at være gal, og jeg, jeg bliver mere og mere frustreret, og jeg tør ikke nogen ting. Og mine tænder klaprer, ligesom hvis man var syg."

Hun insisterer på, at de skal ringe til politiet for at høre, om andre har set det. Til sidst giver manden sig og ringer til Flyvestation Aalborg, som henviser til SUFOI. Hun var selv alt for oprevet. Hun havde direkte oplevet dødsangst og befandt sig i chok.

Chok og panik er ret sjældne. Som oftest holder ufo-vidners reaktioner sig inden for almindelig angst.

Hun gjorde sig store anstrengelser for at overbevise manden om, at det, hun havde set, virkelig *var* noget usædvanligt. At ufovidner søger bekræftelse gennem andres accept af deres observation som *reel* og *usædvanlig*, har SUFOI erfaret før. Mange henvender sig netop, fordi de mener, SUFOI vil bekræfte dem i, at de har været ude for noget "ægte usædvanligt". Det er sikkert derfor, at en del pure afviser en naturlig forklaring, selv når alt peger på en satellit eller en meteor.

I enkelte tilfælde oplever vidnet en "kontakt" med "ufoet" eller føler, at observationen rummer et "budskab". Også selv om det er Venus eller et fly. Reaktionerne kan altså *ikke* tages som bevis for, at der har været et "ægte ufo" på himlen.

At se et fænomen, man ikke kan forklare, er en oplevelse, der river mange ud af dagligdagen. For dem er der ikke bare tale om et tilfældigt lys eller "noget naturligt, jeg bare ikke lige ved, hvad er". De tillægger det en ujordisk og ikke-menneskelig oprindelse. Det er dem, der er vanskeligst at overbevise om, at "ufoet" kan have en naturlig forklaring.

Der er også en stor gruppe, som ikke tillægger deres observation særlig betydning.

Når flere ting bliver ét ufo

"Tidligt på aftenen befandt Jens sig i Eriks lejlighed (i Hvidovre) sammen med Maria. Kl. 18.47 så Jens et hvidt lys slå lodret ned fra himmel til jord på et øjeblik. Han udtalte, at der sås en lige streg som efter et lyn. Den forsvandt i løbet af brøkdele af et sekund. Maria nåede også at se noget af den lysende linje, som stoppede et stykke fra, hvor et lysende rødt punkt viste sig. Nedslaget skete i det mørke område bag gastårnet i Hvidovre, altså et sted på Amager Fælled." (Uddrag fra rapportskema)

Sådan indledte SUFOI's rapportoptager Arne S. Petersen en af de mest bemærkelsesværdige rapporter i arkivet. Det kunne være blevet en udødelig myte om et nedstyrtet rumskib i Danmark.

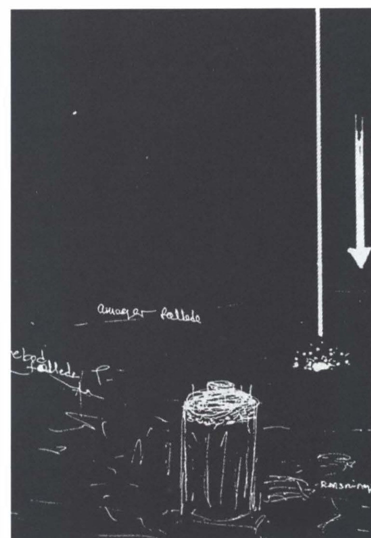
Om aftenen den 27. marts 1985 var 23-årige Jens og hans veninde Maria på besøg hos kammeraten Erik i en lejlighed på 16. etage i et højhus i Hvidovre. Derfra har de frit udsyn mod sydøst. Det er tørvejr, letskyet, men klart. Pludselig ser Jens et hvidt lysspor, som går lodret ned i stærk fart. Arne S. Petersen refererer:

"I kikkert sås tydeligt en bunke hvidglødende materiale, mere rødligt i omkredsen ved jorden. Lyset var stærkt, men ikke blændende. Jens besluttede at komme tættere på stedet, og i Eriks bil kørte man ud til Schradersvej i Hvidovre, hvor man fandt frem til en høj. Der var vel nu gået en halv time. Herfra havde man et godt udsyn over nedslagsstedet. Objektet glødede stadig lige stærkt, hvidt i toppen og mere rødt i bunden. En gang imellem kom ligesom små 'eksplosioner', hvorved der blev skudt lysende materiale ca. 2 meter ud fra objektet, som bedømtes til at være ca. 5 meter i diameter. Overfladen sås nu tydeligt at være ujævn, ligesom bestående af 'prismer', idet lyset udsendtes i forskellige retninger. Afstanden til objektet bedømtes her til ca. 800 meter.

Der var nu kommet liv omkring objektet. To personer sås særdeles tydeligt, idet de blev belyst af lyset fra objektet. De var iført uniformsskjorter og militære kamphuer. De var tilsyneladende beskæftiget med at bygge en afskærmning uden om objektet. I baggrunden sås flere personer som silhouetter. Ved siden af holdt to køretøjer, nærmest en stor lastvogn og ved siden af denne antagelig en Volvo stationcar. De tre forsøgte nu at komme endnu tættere på. En halv times tid senere befandt de sig i Rosenhaven i sydvestkvarteret i København, meget tæt ved Kalveboderne (farvandet mellem Sjælland og Amager). Afstanden til objektet bedømte Jens nu til kun ca. 500 meter, og de havde nu fået en god position af det. Det måtte befinde sig på Amager Fælled, lidt syd for indsejlingslysene til havneområdet.

Jens og hans venner kørte nu over på Amager og forsøgte at komme ind på området. Det lykkedes ikke, idet portene var lukket for bilkørsel. I stedet kørte de tilbage til Eriks lejlighed, hvor de ankom lidt før kl. 20.30. Man kunne stadig se det glødende objekt, men kl. ca. 20.35 forsvandt lyset fuldstændigt."

▶

Lyssporet og "nedslagsstedet", som Jens så det fra lejligheden.

SUFOI's rapportarbejde

Jens tegnede denne skitse, mens han betragtede "nedslagsstedet" gennem kikkert.

Da Jens havde ringet til SUFOI, tog Alarmcentralen kontakt til forskellige myndigheder. Presseofficeren på Kastellet oplyste, at militæret ikke havde været indblandet i noget, men at brandvæsnet havde holdt øvelse på Amager Fælled. Jens havde selv ringet til det lokale politi, som ikke kendte til sagen.

SUFOI tog udgangspunkt i, at observationen muligvis kunne opdeles i to *uafhængige* fænomener:
a) Et lysspor på himlen og
b) et glødende legeme på jorden.

Isoleret lod første del sig forklare som et kraftigt meteor. Tilbage var det glødende legeme på jorden.

Arne S. Petersen tog til Amager – eller rettere Tårnby – Fælled, hvor nedslaget skulle have fundet sted. Han gennemcyklede området og fastslog, at det ikke kunne være sket dér.

Så udspurgte han Erik, hvis beretning stemte med Jens'. Han mente dog ikke, at det havde været en militær lastbil. Men han kunne give en nøjagtig retningsangivelse fra et bord på højen ved Schradersvej, hvorfra de havde set det glødende legeme.

Arne S. Petersen cyklede ud til højen, fandt bordet og kiggede i den anviste retning. Til sin overraskelse så han ikke Amager, men sydspidsen af den lille, trekantede halvø, som afslutter Kgs. Enghave mod Kalveboderne (på Sjælland). Desuden kunne han se to store slaggebunker!

Han bemærkede også, at man let overså indsejlingen mellem Sjælland og Amager, som ligger *bag* halvøen ved Kgs. Enghave. "Nedslagsstedet" lå *ikke* på fælleden på Amager, men på Sjælland, flere hundrede meter nærmere!

Efter den opdagelse drog han ud til slaggebunkerne og fandt en stor afbrændingsplads. Havnevæsenet oplyste, at den om aftenen jævnligt blev brugt af private til afbrænding af affald.

Med den uventede drejning var sagen klar. Det, Jens oplevede som en sammenhængende række begivenheder, opløstes i to adskilte hændelsesforløb. Mystikken var opstået ved et tilfældigt sammenfald af sigteretningen til meteorets slutpunkt og de brændende affaldsbunker.

Nu kunne det rigtige hændelsesforløb rekonstrueres: En meteor styrter ned og skaber et lysende spor på himlen. Det fanger Jens' opmærksomhed. Et stykke over jorden slutter lyssporet. Det ser Jens, men *forventer*, at den faldende genstand rammer jorden. Da han ser en lysplet i *tilsyneladende* forlængelse af lyssporet, slutter han, at objektet er slået ned på Amager, hvor det ligger glødende på jorden. Det er imidlertid en slagge- og affaldsbunke, der tilfældigvis ligger på sigtelinjen – og *ikke* på Amager. Jens og hans venner forsøger at komme nærmere og ser, at den glødende genstand også interesserer andre, som Jens fejlagtigt antager for militærfolk.

Kriminalgåde med pointer

Observatørernes oplevelser og opklaringsarbejdet er i sig selv nærmest en kriminalgåde. Men der kan drages nogle almene erfaringer. For det første er det afgørende, at rapportoptageren forholder sig kritisk til alle detaljer og undersøger, om misforståelser eller fejlfortolkninger kan "fordreje" hændelsesforløbet. I denne sag var det observatørernes sammenkobling af to uafhængige fænomener og fejlplaceringen af "nedslagsstedet".

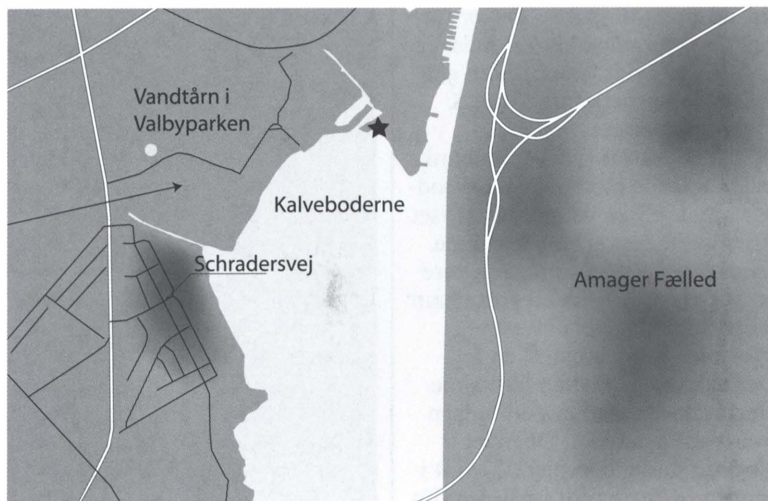
Desværre står SUFOI ofte med sager, hvor det er umuligt at afgøre, om der er sket en fejlfortolkning. Havde det ikke været for Eriks meget præcise angivelse af sigteretningen til det ulmende legeme, var det måske heller aldrig lykkedes her.

For det andet viser sagen, at observatører kan sammenkoble uafhængige fænomener, så de fremstår som ét fænomen. Det gør oplevelsen mere besynderlig. I praksis kræver det erfaring, kritisk sans, kreativitet – og en vis portion held – at forstå det observerede som flere fænomener.

Kobler to mønstre sammen

Når observatører oplever en sammenhæng mellem uafhængige fænomener, skyldes det både kulturelle forventninger som overordnet *forståelsesramme* og psykologiske forhold.

Mønstergenkendelse er en medfødt evne. Der er flere teorier om den. En er, at hjernen sammenligner egenskaber ved et observeret fænomen med en "prototype", den har "lagret". Fuld overens-

(Kort: Henrik Klinge Pedersen)

stemmelse er ikke nødvendig. Det er praktisk i dagligdagen, for så kan vi fx genkende en bil, selv om vi ikke har set den model før.

Hvis noget ikke kan genkendes, går hjernen i gang med at "afprøve" forskellige hypoteser ud fra erfaringer og forventninger. Hvis den har en forestilling om en ufo-observation – og det har de fleste – vil den lede efter andre af dens egenskaber, fx et fænomen på himlen og påvirkning af en bil. Hvis disse ting så optræder samtidig, vil hjernen opfatte dem som samhørende.

Et eksempel på sammenkobling af (tilfældige?) hændelser er bilstop-sagen fra Give, hvor føreren oplevede, at instrumenterne opførte sig mærkeligt, bilen gik i stå, og så eksploderede et hvidt lys ned over bilen. To (måske) uafhængige hændelser bliver koblet sammen i observatørens hjerne.

Et beslægtet fænomen er kausal-oplevelser. Kausalitet er årsag og virkning. Evnen til at se sammenhæng mellem årsag og virkning er også medfødt.

Kausale sammenhænge bliver ofte fortolket ud fra tid og sted. Hvis en person får ondt i maven efter at have spist rejer, mistænker man rejerne.

Ved ufo-observationer finder vi lignende årsager bag observatørernes *oplevelse* af årsag og virkning. "Ufo-styrtet" på Amager er et godt eksempel. Først ses et lys på himlen og straks efter en mystisk brand, hvor observatøren tror, ufoet er faldet ned. Det første må have fremkaldt det andet.

Stress-reaktion

Endnu en faktor, som kan medvirke til forvirring, er den kortvarige stress, når man udsættes for noget nyt og potentielt farligt. Kroppen går i alarmberedskab. Det har ikke noget at gøre med at "være bange", men er en automatisk reaktion, der frigiver adrenalin og kortisol-hormoner, hvilket giver øget årvågenhed. Pupillerne udvider sig, periferi-synet skærpes, blodtrykket stiger, puls og vejrtrækning bliver hurtigere. Når sanserne skærpes, stiger sandsynligheden for, at observatøren "fanger" flere detaljer og dermed øger muligheden for, at de kobles sammen til ét fænomen. At opklare den slags kræver lige dele grundig efterforskning og held.

Nål i en høstak

"Mod NV, et sted ude på terrænet, sås et langt lysende 'rør', der stod på højkant. Det blinkede regelmæssigt ca. en gang hvert sekund med et hvidt lys. Efter at have set på fænomenet i et par minutter vendte han (observatøren) bilen og kørte tilbage for at hente sin hustru. Han nåede dog ikke langt, før han ombestemte sig. Det mærkelige blinkende lys fortjente et nærmere eftersyn!

Klokken ca. 22.50 var han på stedet igen, og fænomenet kunne stadig ses, tilsyneladende på samme sted. Observatøren anslog afstanden til ca. 500 meter, og fænomenet var tydeligvis under horisonten – et landet ufo måske? (...) 'Lysrøret' syntes omkring 20 centimeter bredt og ca. 3 meter højt. Han tænkte på at gå ud på terrænet for at tage fænomenet nærmere i øjesyn, men tiden var knap, og han ville ikke komme for sent efter sin hustru.

Observatøren hentede hustruen og satte hende ind i sagen. De kørte begge ud på stedet, og 5-10 minutter efter kl. 23 var observatøren for tredje gang på hjørnet af Buttervej og Minkvej. Men nu var der intet at se! Skuffede forlod de stedet..." (Uddrag af Torben Birkeholms artikel i *UFO-Nyt* "UFO på 40 watt!")

Ovenfor fortæller en skagbo, som den 26. oktober 1980 så et blinkende lys, da han skulle hente sin hustru på hendes job i Skagen. Oplevelsen fik ham to dage senere til at kontakte SUFOI's repræsentant i Nordjylland. Hans beskrivelse stemte hverken med satellitter, meteorer eller fly mv. Men lysets opførsel mindede om en ældre sag fra Sydsjælland, hvor synderen var et lysstofrør lænet op ad et elhegn. Torben Birkeholm tog ud på observationsstedet sammen med vidnet. I den retning, hvor det blinkende lys var set, fandt de en indhegning med heste – og ved det elektriske hegn et knust neonrør på 40 W.

Samme dag ringede en kvinde til Torben for at fortælle, at hun også havde set det blinkende lys. Hun gik ud på "heden" og fandt neonrøret, som stod op ad det elektriske hegn. Hun så bilen, som to gange kom ud til området. Skuffet over den banale forklaring på mystikken knuste hun lysstofrøret med et spark. Derfor kunne bilisten ikke se lyset, da han kom tilbage sammen med sin hustru!

Det knuste neonrør. (Foto: Torben Birkeholm)

Ud fra beskrivelsen ville de færreste have gennemskuet, at der var tale om et neonrør. Og uden Torben Birkeholms gode hukommelse og grundighed var hændelsen aldrig blevet opklaret.

Observation med kortslutning

Tidligere blev omtalt, hvordan to veninder i Holte blev vækket tidligt den 9. maj 1998 af et fjernsyn, som havde "tændt sig selv". Et fænomen udenfor lyste voldsomt gennem lukkede persienner, og et digitalt vækkeur opførte sig, som om det havde været slukket. Alt antydede, at et ukendt fænomen havde været ved huset og påvirket de elektriske apparater.

Efter at have interviewet veninderne kunne SUFOI's rapportoptagere, Kirsten Benn og Toke Haunstrup, udelukke de mest almindelige forklaringer. De måtte udvise kreativitet for at finde andre muligheder.

En af dem var, at synsindtrykkene kunne skyldes aktiviteter på den nærliggende S-togsstrækning. Men DSB afviste, at der havde været gang i noget på banen den nat. Så fx skinneslibning kunne udelukkes.

De fik ugeavisen for Holte-Søllerød, *Lokal Posten*, til at efterlyse vidner. Der kom tre henvendelser. To kunne hurtigt forklares som projektørlys. Den tredje blev afgørende. En kvinde, som boede skråt over for huset, hvor veninderne havde befundet sig, var samme nat ved 4-tiden blevet vækket af et kraftigt lys. Da hun så ud, var stikledningerne fra elmasten ind til huset faldet ned og kortsluttede på jorden med en regn af gnister. Den holdt op, da sikringerne på elmasten sprang. Næste dag reparerede NESA ledningerne.

Rapportoptagerne tog kontakt til NESA, der ganske rigtigt havde været ude på adressen den 9. maj

▶

Konklusion

1998 for at reparere nedfaldne stikledninger.

Nu faldt tingene på plads. Soveværelset, hvor den ene kvinde havde sovet, vendte ud mod villavejen, og kortslutningen kunne således forklare de "bølger af lys", hun havde set.

Tilbage stod at forklare fjernsynet og tv-dekoderen. Her gav vækkeuret, der opførte sig, som om det havde været slukket, et vink. Dets opførsel tydede på, at der havde været en strømafbrydelse eller et kraftigt spændingsfald. Det stemte godt med en kraftig kortslutning på den anden side af vejen. Vækkeurets opførsel kunne være en bivirkning.

Der var flere mulige forklaringer på, hvordan kortslutningen kunne have tændt fjernsynet og tv-dekoderen. Den mest sandsynlige var en kortvarig ændring af spændingen i el-nettet, så der "lækkede" strøm gennem fjernsynets og dekoderens standby-relæ og tændte apparaterne. Det kan ske, fordi elektronikken ikke er beregnet til så unormale udsving.

Dermed kunne de to detektiver erklære sagen opklaret, og nedfaldne el-ledninger kunne føjes til listen over potentielle ifo-fænomener.

Sagen viser, hvor meget opklaringen også afhænger af held. Uden opkaldet fra kvinden, som havde set de nedfaldne ledninger, ville SUFOI næppe have opklaret sagen. Som Toke Haunstrup skrev i *UFO-Nyt*:

"Det kunne fx have været tilfældet, hvis kvinden, der ringede til SUFOI, ikke havde læst ugeavisen, og derfor ikke havde set vores efterlysning. Så var vi måske nået frem til den stik modsatte konklusion, og jeg kunne da i denne artikel have skrevet, at vi her havde at gøre med en sag af høj besynderlighed, som syntes at udelukke en kendt forklaring. Så ville sagen være havnet under kategorien 'ufo', og beskrivelsen af effekterne på fjernsyn, dekoder og vækkeur ville underbygge denne (forkerte!) konklusion. Høj besynderlighed er altså ingen garanti for, at man har at gøre med en 'sikker' ufo-rapport."

Opklaringsarbejdet kræver en viden, som kan knytte forbindelse mellem observatørens oplevelse og det, som er årsag til den. Det gælder ikke mindst i sager, som ikke kan forklares med almindelige ifo-fænomener. At finde den viden kan bero på held.

Som en nål i en høstak

SUFOI's arbejde har vist, at vi er omgivet af et utal af fænomener, der kan foranledige oplevelser, som nogle tolker som ufoer i betydningen fremmede rumskibe. Antallet af *potentielle ifo-fænomener* er nærmest uendeligt, og det er umuligt *på forhånd* at afgøre, hvad der kan have forårsaget en observation.

Rapportoptageren er som en mand, der skal bestemme motivet på et billede ud fra enkelte stumper af det. Og så kan disse stumper endda være forvrænget, da observatører jævnligt fejltolker form, størrelse og afstand. Det er ikke uden grund, at rapportoptagerens arbejde bliver sammenlignet med en detektivs.

Manglende viden er også forklaring på, at der skal et vist held til for at identificere det sete. Det gjaldt fx "ufo-styrtet" på Amager og de nedfaldne elledninger i Holte. Selv de mest besynderlige ting kan i princippet være fremkaldt af et ifo. ❑

Her står vi i dag

AF PER BORGAARD

Problemet i dag er som ved SUFOI's start: *Troværdige vidner rapporterer utrolige oplevelser.*

Men opfattelsen af ufo-fænomenerne og observatørernes oplevelser har ændret sig markant på grund af vore erfaringer. Med årene har SUFOI fået en mere nuanceret og nøgtern vurdering.

Hvis vi prøver at sammenfatte de centrale erfaringer, er den grundlæggende pointe, at vor viden alene bygger på observatørernes beretninger. *De* er udgangspunkt for *al* analyse.

Lige så indlysende og banalt det kan forekomme, lige så vanskeligt er det at huske i praksis. I ufo-debatten glemmes igen og igen, at man ikke kan sætte lighedstegn mellem et vidnes beretning og det faktisk oplevede fænomen. Observationsberetninger er gengivelser af, hvad vidnet *oplevede,* og er derfor altid en fortolkning. Og den kan ligge langt fra, hvad det faktiske fænomen var.

Til ufo-oplevelser hører også vidnets følelser og psykologiske reaktioner. Der er kun en svag sammenhæng mellem observatørens reaktion og årsagen. Groft sagt kan et vidne reagere lige så voldsomt på en flyvende tallerken fra fjerde sal som på en fra Mars. Med den erkendelse kommer observatørerne til at spille en nøglerolle for analyse af ufo-syndromet. Det bliver afgørende at undersøge, hvor meget psykologiske og kulturelle forhold påvirker folks oplevelser.

Sanserne snyder

Fejlperception er meget udbredt, især ved natobservationer, som vi har flest af. Vidnerne oplever de forkerte indtryk lige så virkelige som de "korrekte". Det er derfor umuligt at afgøre, om det er en fejlperception alene ud fra observatørens beskrivelse.

Lad os resumere:

- **Afstand:** Det er umuligt at vurdere afstand til et fænomen set i mørke og med himlen som baggrund. Oplevelsen af afstand er vilkårlig. Men netop oplevelse af afstanden har stor betydning for den *samlede* oplevelse (især hvis man oplever, at "ufoet" er tæt på).
- **Størrelse**: Det er umuligt at vurdere et fænomens størrelse ved natobservationer, og der er også stor usikkerhed om dagen, hvis ikke ufoet fx bevæger sig ind foran en skorsten eller mast, man kender afstanden til.
- **Form**: Opfattelsen af et fænomens form er ofte usikker, især lys set i mørke.
- **Bevægelse**: Forkert opfattelse af et fænomens bevægelse spiller en rolle i mange sager.

Men ikke alle forskelle mellem et fænomen og vidnets beskrivelse kan forklares som perceptionsfejl.

Det gælder især sager med store afvigelser. Her må man inddrage psykologiske og kulturelle forhold. Og så bliver det først rigtigt svært.

Psykologiens rolle uafklaret

Hverken international forskning eller SUFOI's erfaringer giver entydigt svar på, hvad psykologiske forhold betyder for observatørers oplevelser. Udenlandske undersøgelser antyder, at der ved observationer med høj besynderlighed er en overrepræsentation af vidner med høj fantasitilbøjelighed. Men for flertallet er der ikke påvist nogen sammenhæng mellem fantasi og besynderlige observationer.

Kulturelle ideer – ufo-myten – kan farve vidners oplevelser, så de bliver markant anderledes end fænomenernes faktiske udseende og opførsel. Man kan fejlfortolke ud fra fremherskende ufo-forestillinger.

Mange går ubevidst rundt med forestillinger om ufonauter og ufolandinger, bilstandsninger osv. Disse forestillinger kan aktiveres, hvis man oplever et usædvanligt himmelfænomen.

Medierne spiller en vigtig rolle for disse forestillinger. Det kan – kombineret med, at mange ufo-foreninger gerne forsyner medierne med de mest spændende sager – gøre ufo-myten selvforstærkende.

Da ufonauter myrdede en ko ved Odder

Ville der være et ufo-fænomen uden journalister? Lige siden 1947 har medierne elsket – eller elsket at hade – ufoer. En anonym journalist skabte etiketten "flyvende tallerkener", og ufo-syndromet var født. Ellers var de flyvende lys fuset ud i stilhed – som foo-fighterne før dem.

Pressens generelle dækning af ufo-syndromet har været pinlig for et fag, der – normalt med rette – praler af at gå efter sandheden. I "ufosagen" er man oftere gået efter underholdning.

Toke Haunstrup konstaterer i bogen "50 år med ufoer", at "de fleste kender ufo-fænomenet via omtaler af observationer i aviser, radio og tv. Medierne spiller derfor en vigtig rolle for folks viden om ufoer."

Så er spørgsmålet i tilbageblikkets iskolde nøgternhed, om pressens billede har påvirket ufovidner så meget, at nogle oplever noget helt andet end dét, de faktisk ser – så det har skabt en selvforstærkende myte. Toke Haunstrup sætter lup på 1992, hvor SUFOI fik rekordomtale i medierne.

En nøgleperson det år var den døde ko i Odder. Selv dén fulgte et mønster fra USA, hvor en selvdød hest ved navn Snippy i 1960'erne i en avis blev koblet sammen med ufoer og udløste en hel mytologi om dyremishandlende rumfolk i flyvende tallerkener – en myte, hvis næste trin var bortførelser af mennesker. Den myte skal man håndtere med varsomhed, for millioner af amerikanere "ved", at de har været bortført af små grå aliens, der ublufærdigt har leget doktor med dem oppe i tallerknerne. Myten forklarer ikke, hvorfor de små grå er dumme nok til at gentage samme undersøgelse millioner af gange tilsyneladende uden at lære noget. Næste trin var så en teori om, at "rumfolkene" vil krydse mennesker og aliens. Og den ide – der tager udgangspunkt i en beretning af argentineren Antonio Villas Boas helt fra 1950'erne – har så videreudviklet sig til en sammensværgelsesteori, der postulerer, at den amerikanske regering hemmeligt stiller menneskemateriale til rådighed for "rumfolkenes" forsøg og får avanceret alien teknologi som betaling.

Er det ikke lige lidt svært at forestille sig, at USA's demokratisk valgte ledere ville tillade sådanne overgreb mod deres statsborgere? Det forklarer sammensværgelsesteorien også: Det er USA's *hemmelige* regering, der har kontakt med tallerken-fyrene. Hvem var det, der skrev, at "the 51'st state of the USA is Paranoia"?

Tilbage til Danmark 1992 og den danske Snippy, der var en ko. En landmand ved Odder kædede et underligt nattelys sammen med en ko, som han næste dag fandt død med blod fra næse og mund "lige under det sted, hvor han havde set det mærkelige lys".

Lederen af SUFOI's Alarmcentral Bo Nielsen og Peter Nørgaard fik en – ret modvillig – dyrlæge til at obducere koen, der var død af magnesiummangel. Det sker nu og da.

Men før dét blev slået fast, var ufo-mordet på en ko blevet til en stribe artikler i *BT* og taget op i bl.a. *Aarhus Stiftstidende*, *Jyllands-Posten*, *Berlingske Tidende* og *TV2 Østjylland*. Så battede det ikke rigtigt, at SUFOI ikke fandt skygge af sammenhæng mellem den arme kos død og det lys, bonden så natten før.

Rekorden i mishandling – ikke af dyr, men af ufo-observationer – blev dog først sat syv år senere, da *JydskeVestkysten* over 17 dage bragte 16 artikler eller notitser om "ufoerne" nytårsnat 1999, alle vinklet ud fra rumskibsteorien, selv om SUFOI allerede den 1. januar pegede på, at det sandsynligvis var laserlys. Det var et lærestykke. Derfor bør bogen om SUFOI's rapportarbejde blive fast udstyr på alle avisredaktioner.

Danske observationer

Utallige ifo-fænomener

Vi er omgivet af et utal af *potentielle ifo-fænomener*. Derfor er det næsten altid umuligt *på forhånd* at afgøre, hvad der har været årsag til en observation. Og derfor kan der blandt de uopklarede sager i SUFOI's arkiv være observationer, som *kunne* være opklaret, hvis SUFOI havde haft flere oplysninger.

Selv ved observationer, der skyldes kendte fænomener, kan fejl forhindre opklaring. Derfor kan det aldrig helt udelukkes, at en mystisk observation med den rette viden kunne identificeres – og derfor er det dybt problematisk at skelne skarpt mellem ufo og ifo-rapporter.

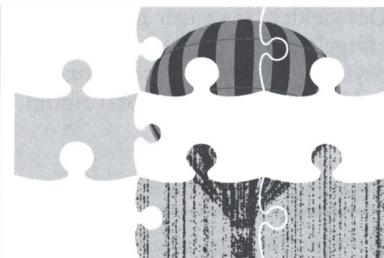
Ufoernes mange ansigter

Et halvt århundredes rapportarbejde har fået SUFOI til at indse, at begrebet "ufo" dækker en mangfoldighed af fænomener og faktorer. Nogle påvirker en stor del af observationerne (fx fejlperception), mens andre har betydning for et mindre udsnit (ifo-fænomener som neonrør og nedfaldne el-ledninger). Alle er de brikker i ufo-puslespillet. Ufoerne har mange ansigter.

Mangfoldigheden af fænomener og faktorer, der kan forårsage observationer, betyder, at hver sag bør behandles som *unik*.

For dem, som søger simple og endegyldige svar, er det utilfredsstillende. Men netop manglende forståelse af fænomenernes mangfoldighed og kompleksitet har i årevis blokeret for indsigt i ufo-syndromet. SUFOI's erfaringer er derfor langtfra trivielle og kan forhåbentligt inspirere det fremtidige arbejde med at kaste lys over det vidt forgrenede og krinkelkrogede ufo-kompleks.

Skulle vi undervejs fange et ægte rumskib i nettet, skal ufonauterne være velkomne. Men chancen for det er desværre elektronmikroskopisk. Men bare vent – om 10 eller 100 eller 500 millioner år skal de nok komme. Hvis ikke vi kommer til dem. ❑

(Tegning: Christian Bach Andersen)

Udvalgte beretninger

I andet halvår af 2007 har SUFOI via www.ufo.dk modtaget en lang række beretninger. Et udvalg gengives her med observatørernes egne ord.

8220 Brabrand, juni/juli 1970

Kl. ca. 22.40 opholdt jeg i min stue, der havde frit udsyn over åbne marker i sydsydvest mod Brabrand, True og Lyngby. Jeg fik øje på et meget stærkt og klart lys på himlen over horisonten. Tænkte først på, om det var en bils forlygter, men lyset var 100 gange stærkere og på himlen tæt ved horisonten. Kunne næsten ikke holde ud at se på i starten med det alm. øje, men lyset blev dog noget dæmpet og lyste derefter ned ad og spredte sig ud til begge sider. Lyset skiftede også farve et par gange, fra svag rød til stærk rød og var vedvarende i nogle minutter ad gangen, for at skifte om igen til klart lys.

Lige pludselig var der ca. 10 små lidt ovale objekter på himlen. De bevægede sig meget hurtigt og ligesom i ryk. De små var helt mørke, men da det var en sommernat, kunne de tydeligt ses. Den store runde med lyset var helt stille på himlen. Pludselig var de små væk og kun den store tilbage, og lige så pludselig var den og alt lyset også væk.

Jeg havde vækket min daværende sambo, for dette var for godt og samtidig for underligt til at opleve alene – så vi var to voksne, der stod og så på dette uforklarlige noget.

Hälsingborg, Sverige, juni/juli 1970

Vi havde kørt vores datter til stævne i Sunds (efter Jönköping) og var tilbage mod København, da et eller andet sted på motorvejen ca. 200 km fra Hälsinborg blev bilen og skoven på begge sider af vejen omhyllet af et blåt lys af samme farve som lyn.

Lyset fulgte os i meget lav højde. Jeg kiggede ud ad vinduet, man kunne ikke se andet end en kæmpe rundformet lysplet, der var bredere end vejen og fløj lige over os i samme retning som bilen.

Det kunne ikke være en helikopter, fordi lyset var alt for stort og kraftigt. Det kunne heller ikke være en flyvemaskine: Der var ingen blinklys, og der kom ingen lyd fra genstanden, der faktisk så ud til at flyve lige på træernes højde.

Vi kørte en 160-170 km i timen. Når jeg satte farten ned, satte lyset også farten ned, og når jeg satte den op igen, satte genstanden også farten op igen, så vi fulgtes nok ad en 5-6 minutters tid, før "den" lige pludselig drejede mod vest og forsvandt i en stor fart.

4700 Næstved, maj/juni 2000

Nedenstående erindring indberetter jeg, fordi jeg fik et tip fra min søster om, at en hjemmeside på Google om en observation i England i 1993 indeholdt en beskrivelse, der lød lidt som det, jeg havde oplevet. Jeg har ellers ikke henvendt mig til andre end nogle

få venner om det – mest fordi, erindringen er så mærkeligt svær at hente frem, men også fordi, min observation virker "science fiction-agtig" og heller ikke beskriver en UFO i den klassiske forstand – dermed mener jeg en roterende, rund ting med masser af lys og meget høj hastighed.

Det er af en eller anden grund helt umuligt for mig at huske, hvornår præcis det fandt sted. Jeg er blot sikker på, at det var efter 1998, og at det var før 2001. Jeg har ikke sidenhen været i stand til at rekonstruere tidspunktet, fordi min erindring om observationen forsvinder i løbet af få minutter, hvorefter jeg glemmer alt om det i uger eller måneder, før det igen slår ned i mig, at der skete noget sært. Det følgende er altså min observation:

Vistnok i 2000 – enten forår eller tidligt på sommeren. Det var aften og mørkt, men forholdsvis lunt. Jeg står midt på gulvet i vores stue på 2. sal og blændes af et hvidt projektørlys på størrelse med forlygten på en bil, som kommer fra vest, hvor der er frit udsyn fra vinduerne i stuen.

Vi (min på det tidspunkt 16/17-årige datter, 11/12-årige søn og jeg selv) bliver meget forbavsede og skynder os ud på balkonen – som også vender mod vest. Her ser vi et meget stort fartøj nærme sig meget langsomt – og meget, meget lavtflyvende. Det larmer ikke, men har en meget dyb, ubehagelig brummen, som jeg næsten mærker mere, end jeg hører den.

Fartøjet er kæmpestort og helt mørkegråt mod en sort himmel. Det ser ud til kun at være 10-20 meter oppe og er mindst på et par hundrede kvadratmeter, men virker fladt. Det er trekantet, nærmest af form som et jagerfly, bare langt større. Undersiden er ikke glat, men fyldt med kanter og figurer (faktisk ligesom undersiden af rumfartøjer på film).

Jeg husker ikke, at der var nogen lys (denne del af min erindring adskiller sig helt fra min datters?!), da det først var oppe over os. Det var ca. 10 sekunder om at passere over vores hoveder, og var så nået så langt ind over, at vi ville miste det af syne på grund at taget på vores blok. Vi ville skynde os ind gennem stuen, ud i gangen og ud i køkkenet (normalt en løbetur på ca. 5 sekunder), som vender mod øst for at se, hvor det fløj hen, men... jeg husker kun, at jeg nåede ud i gangen – derefter ved jeg ikke, hvad vi gjorde, eller hvad vi så. I det hele taget husker jeg overhovedet ikke, hvad vi efterfølgende foretog os den aften.

Hele denne oplevelse havde jeg ingen erindring om før mindst ½ eller et helt år efter. Vi går tur sammen med min søster og taler om løst og fast, da jeg pludselig – uden varsel – husker et eller andet om et kæmpe fartøj, som børnene og jeg havde set. Jeg tænker som en gal over, hvad det var, jeg så. Jeg fortæller min søster, at jeg pludselig husker, at jeg så et eller andet, og jeg kalder på mine børn, som løber et stykke derfra og spørger dem, om de ikke kan huske et eller andet mærkeligt fartøj, vi så for længe siden. De ser begge forbavsede ud, men efter nogle få sekunder kan jeg se, at de kommer i tanker om noget. De tænker meget og er lidt tøvende, som om det er meget svært for dem at holde fast i erindringen, men efter yderligere nogle sekunder begynder de at fortælle – lidt i hop og spring og i munden på hinanden – om den samme oplevelse.

Men vi har alle tre meget svært ved at genkalde os oplevelsen. Og hver gang, vi har talt om det, glemmer vi det igen i løbet af få minutter, og tænker ikke mere over det før uger eller måneder efter. Det er, som om erindringen "ikke vil huskes" – som om der er et filter, det næsten er umuligt at trænge igennem. Og ingen af os kan endnu huske, hvad der skete, da vi ville ud og se fartøjet på østsiden ... ingen af os husker mere fra den aften!

▶

Balloner over København

Natten mellem lørdag og søndag den 5. august 2007 blev et stort antal orange lys observeret af mange mennesker i Københavnsområdet. Flere tog billeder og video af lysene, der gav anledning til adskillige henvendelser til SUFOI's hjemmeside www.ufo.dk. Der var tale om en opsendelse af et større antal små varmluftballoner i forbindelse med en privat fest på Islands Brygge i København.

En af beretningerne lyder således:

På vej hjem fra familiesammenkomst på Hotel Radisson SAS på Amager skulle vi hente vores bil og køre hjem. Klokken var ca. 00.30, og min hustru skulle køre, mig selv og min broder med hustru hjem fra festen. På P-pladsen bag ved hotellet siger min hustru så: 'Se, er det ikke karlsvognen, der lyser klart dér på himlen?'

Vi ser alle op og må konstatere, at lysfænomenet bevæger sig, og derfor ikke er stjerner. Vi ser så mange flere orange lysprikker bevæge sig langsomt i en lang formation fra sydvest kommende fra synsretning mod København og næsten lige over vores hoveder i retning mod Amager/Kastrup/Sverige.

Lysprikkerne bevæger sig langsomt, som man også kan se satellitter bevæge sig over himlen. Disse lysprikker er dog markant mere orange, og en del er noget klarere end satellitter (jeg er meget rumfartsinteresseret og ser ofte efter passerende satellitter).

Efter ca. 15 minutters observation stopper vi og kører hjem. Min hustru finder det noget uhyggeligt, og andre udenlandske gæster spørger, om vi er danske, og om det er noget, vi kender noget til. Dette må vi benægte, idet ingen af os har set det før.

Formationen bestod af disse (måske 35-40 stk.) på en lang række over hele himlen. De var som stukket efter en snor, hvor nogle dannede rombeformer og firkanter, mens andre blot fulgte lige efter hinanden med næsten lige stor afstand. Der var ingen lyd at høre, ligesom lysfænomenet til tider blinkede en smule, som om der var forstyrrelser i atmosfæren.

Billedet viser en varmluftballon umiddelbart efter opsendelsen. Når den kommer højere op og driver for vinden, kan den opleves som et nattelys-ufo. *(Foto: Martin Larsen)*

Danske observationer

6670 Holsted, 6. august 2007

Det var mandag den 6. august 2007 kl. ca. 14.50. Det var en varm dag med en skyfri himmel. Jeg var på vej hjem fra byen, havde været ude at handle ind. Kommer kørende fra Holsted by, og møder lige efter rundkørslen en stor traktor med vogn. Ser at det er min nabos medhjælper i traktoren og hilser, mens jeg overhaler. Kører videre ca. 150 meter, og ser da en helikopter på himlen, den flyver fra vest mod øst.

Men så ser jeg noget skråt nedenunder, lidt længere mod øst, og det bevæger sig mod vest, men meget langsommere. Jeg tror først, at det kan være et svævefly med den fart. Jeg kigger mere, mens jeg kører i bilen, og kan ikke få øje på nogen vinger. Det er bare en (bjælke), rund i enderne og hvid og helt afgrænset. Så er jeg klar over, at det må være en ufo. Jeg skal nu til at dreje ind, hvor jeg bor, så det gør jeg, men holder lige inden for vejen, og skynder mig ud af bilen for at stå og observere. Helikopteren er fløjet noget længere mod øst, men den (hvide bjælke) er kun langsomt på vej mod vest. I det samme kommer naboens medhjælper kørende, og vil ind der, hvor jeg holder med bilen, og jeg må jo køre væk, så han kan komme til.

Jeg peger op mod himlen 2 gange og håber, at han også har set ufoen. Jeg stiger ind i bilen og skynder mig at køre hjem. Ca. 50 meter. Derefter løber jeg rundt om haven, alt hvad jeg kan. Ud på marken, hvor jeg kan se fra vest til øst, men det var for sent. Der var ikke spor af noget som helst på himlen.

Så løber jeg over til naboen for at se, om jeg kan finde medhjælperen. Jeg fandt ham og spurgte ham, om han havde set det. Men han havde intet set. Selv om jeg havde peget op på himlen to gange. Det havde han dog set. Det var ærgerligt, at han ikke havde set det.

Men jeg er glad for at have oplevet det, og havde det ikke været for helikopteren, havde jeg nok heller ikke set den.

4220 Korsør, 8. oktober 2007

Min mand og jeg parkerer foran huset kl. 21.24, og stiger ud af bilen. Da jeg kigger op på den stjerneklare, skyfrie himmel, tror jeg først, at jeg ser et stjerneskud, men opdager i samme sekund, at der er flere "stjerner", som alle farer afsted i en rasende fart i lige kurs og uændret V-form hen over vores hus. I V-formen er der en "stjerne" i spidsen og 3-4 "stjerner" ud i hver side af V-formen. Bag ved V-formen følger en enkelt "stjerne", som bevæger sig i samme rasende fart som de foranliggende "stjerner", men i en sikker slalomagtig kurs.

Der var ingen lyd, og i løbet af få sekunder "slukkede" lysene – ikke på én gang – men som om der gradvist, hurtigt blev skruet ned for lyset, startende med de forreste og hen mod de bagerste, som om de fløj ind bag en sky – men der var skyfrit omkring dem, så man kunne se de omkringværende, stillestående stjerner.

Jeg blev så overrasket over observationen, at jeg udbrød: "Hvad er det?" Hvilket gjorde, at min mand også nåede at se det hele.

Mens vi stadig stod målløse tilbage på vejen, ringede vi til familien, som vi netop havde besøgt, og fortalte hvad vi havde set. Vi stod og kiggede op på himlen for at se, om der kom flere lysende "stjerner", mens familien spurgte til, om ikke det kunne have været fugle – men med mindre at fugle er begyndt at flyve med turbomotorer og hvide forlygter så klartskinnende som stjerner, kunne vi straks udelukke, at det var fugle, vi netop havde set! Men hvad det så var, finder vi nok aldrig ud af... ? ❑

Hold dig opdateret!

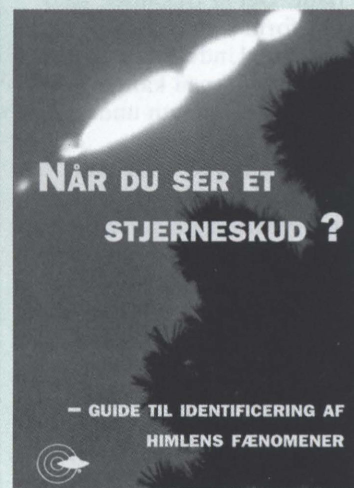
Du kan altid følge med i, hvad der bliver indberettet til SUFOI. Du kan:

- besøge **www.ufo.dk** og klikke på *UFO-observationer* og derefter *Seneste*.
- abonnere på vores elektroniske nyhedsbrev *UFO-Mail*. Gratis abonnement tegnes på **www.ufo.dk**.

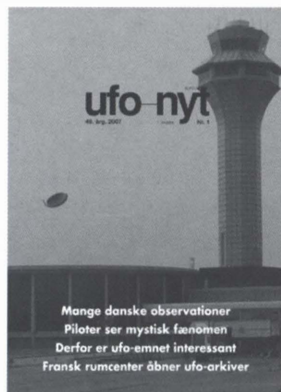
Gratis guide til himlen

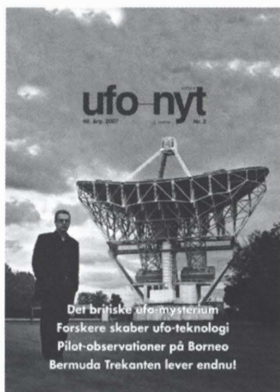
Mininisteriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling har støttet SUFOI's udgivelse "Når du ser et stjerneskud – guide til identificering af himlens fænomener". Du kan få dit eget eksemplar af guiden ved at sende en A5 konvolut med dit navn og adresse og frankeret med kr. 13,50 til:

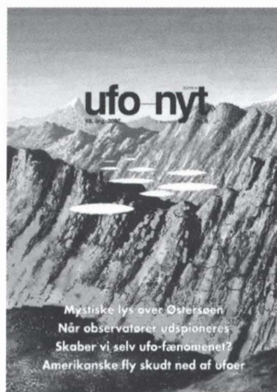
SUFOI
Postboks 95
6200 Åbenrå

UFO-Nyt Jubilæumstilbud – spar 352 kr.!

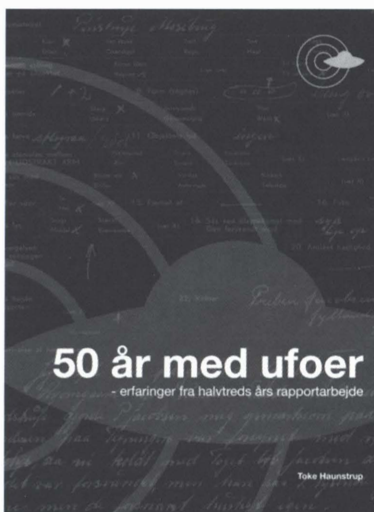

Er du ny abonnent, så kan du købe årgang 2008 for **kun kr. 237** og samtidig få hele årgang 2007. Normalprisen for begge årgange er i alt kr. 589. Du sparer således kr. 352 ved at sige ja til vores jubilæumstilbud, der gælder til og med 1. februar 2008.

50 år med ufoer

SUFOI's store udgivelse om 50 års rapportarbejde skrevet af Toke Haunstrup. Rapporten er på 144 sider og velillustreret. Pris kun **kr. 180,00**

Bestillingskupon

Bestil ved at udfylde denne kupon (eller en kopi af den). Sæt kryds ved de ønskede materialer og send kuponen til: **SUFOI, Postboks 95, 6200 Åbenrå**. Ved bestillinger på kr. 250,00 og derover fremsendes faktura. Porto/ekspeditionsgebyr ved bogbestilling er på kr. 30,00.

Navn: ______________________________

Adresse: ______________________________

❍ Toke Haunstrup: *50 år med ufoer* .... kr. 180,00

❍ *UFO-Nyt Jubilæumstilbud* (årgang 2007 + 2008)............. kr. 237,00
(gælder til og med 1. februar 2008)

❍ *UFO-Nyt særnummer* (UFO-Nyt nr. 4/2007) .... kr. 79,00

Afsender:
SUFOI
Postboks 95
6200 Aabenraa

Problemet med ufo-observationer i dag er som ved SUFOI's start for 50 år siden: Troværdige vidner rapporterer utrolige oplevelser. Men opfattelsen af ufo-fænomenerne og observatørernes oplevelser har ændret sig markant.

Vor viden bygger alene på observatørernes beretninger. De er udgangspunkt for al analyse. Et halvt århundredes rapportarbejde har lært os, at begrebet "ufo" dækker en mangfoldighed af fænomener og faktorer. Alle er de brikker i ufo-puslespillet. Mangfoldigheden af fænomener og faktorer, der kan forårsage observationer, betyder, at hver sag bør behandles som unik.

SUFOI's erfaringer er derfor vigtige for fremtidens arbejde med at kaste lys over det vidt forgrenede og krinkelkrogede ufo-kompleks.

Dette særnummer af UFO-Nyt er en kort og populær sammenfatning af Toke Haunstrups bog "50 år med ufoer", som udkommer ved SUFOI's Jubilæumskonference den 10. november 2007 i Lyngby Kulturhus. Teksten i særnummeret er skrevet af journalist Per Borgaard, der har et indgående kendskab til SUFOI og ufoernes historie i Danmark.

Skandinavisk UFO Information (SUFOI)
ISBN 978-87-87628-92-1
Salgspris: **kr. 79,00**

